8 LEI

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUNE

PRIZONIERA MONSTRULUI

Roman de

RENÉ THÉVENIN

„ A V E N T U R A ”
Romane de acţiune şi pasiune

RENE THEVENIN

■ ■ ■

PRIZONIERA MONSTRULUI

Traducere de
PAUL R. ADAMIU

Cuprins

CAPITOLUL 1. URMELE FIAREI....................................3
CAPITOLUL 2. IARĂŞI FIARA......................................10
CAPITOLUL 3. NELINIŞTE, ZBUCIUM, GROAZĂ.............18
CAPITOLUL 4. CE SE ÎNTÂMPLA ÎN TREI PUNCTE ALE JUNGLEI 23
CAPITOLUL 5. GROAZĂ!..31
CAPITOLUL 6. UN FAPT NOU......................................38
CAPITOLUL 7. VĂLUL MISTERULUI SE RIDICĂ O CLIPĂ..42
CAPITOLUL 8. APAR LITERE MISTERIOASE...................48
CAPITOLUL 9. RĂZBUNARE SAU CRIMĂ?.....................56
CAPITLUL 10. ORICE SPERANŢĂ E PIERDUTĂ.............61
CAPITOLUL 11. O RĂZBUNARE...................................68
CAPITOLUL 12. GROZĂVIE!.......................................73
CAPITOLUL 13. OMUL CARE PORUNCEŞTE MONŞTRILOR79
CAPITOLUL 14. UNDE CEI CARE ŞTIU SECRETUL ŞOVĂIE SĂ-L DESVĂLUIE......................................85
CAPITOLUL 15. ÎN SFÂRŞIT ADEVĂRUL IESE LA LUMINĂ91

CAPITOLUL 1.
URMELE FIAREI

— Bună dimineaţa, tată!

— Bună dimineaţa, Elsie, păsărică mea totdeauna voioasă! Cred că e de prisos să te întreb dacă ţi-a priit noaptea?

— Ca totdeauna, răspunse râzând fata. Somnul rai-e aşa de adânc încât parcă mor în fiecare seară şi renasc în fiecare dimineaţă!... Dar tu, dragă tată, ai putut apuca puţin somn?

— De dormit am dormit, spuse bătrânul îndreptându-se cu greoi în jetul lui, dar de odihnit — nici urmă! Afurisitele astea de dureri!... Tare e neplăcut să îmbătrâneşti, Elsie... Sunt seri când aş vrea, cum spuneai tu, să mă culc şi să mor, dar cu condiţia să nu mai mă renasc când se-ntoarce lumina zilei!

— Tată, tată, îl mustră drăgăstos fata, de ce vorbeşti aşa?

— Ah! copilul meu, tu nici nu-ţi poţi închipui chinul pe care-l îndură un om a cărui viată a fost clocotitoare de activitate, atunci când vârsta şi boala, încep să-l condamne la lâncezire şi-l pironesc în jilţ, în tovărăşia amintirilor şi gândurilor lui negre!

— Zău tată, spuse ea sprinţară, cine te-ar auzi, ar putea crede că ai cel puţin o sută de ani şi că ai fi paralitic!... Dar cei ce te-au văzut acum trei zile călărind în galop prin pădure, sunt cu totul de altă părere.

Bătrânul râse şi el.

— Hai să zicem că exagerez puţintel... Dar vezi că urmarea cavalcadei mele e că azi sunt nevoit să nu ies din odaie!... Mi-s toate oasele măcinate!

— Dragă tată, nu vreau să-ţi bârfesc meseria, dar nu ţi se pare şi ţie că tot ce pătimeşti acum e urmarea oboselii acestei vieţi zbuciumate pe care ai dus-o şi-o mai duci? Cred că după ce ai servit, în felul cum ai servit tu, de cinci zeci de ani guvernul graţioasei sale Majestăţi, ai putea să-ţi regulezi drepturile la pensie şi să te întorci în Europa ca să guşti şi tu în sfârşit dintr-o

bine-meritată odihnă!

— Dar bine, fetiţa mea, asta ar însemna să-mi iscălesc condamnarea la moarte! Spune drept, mă vezi tu pe mine, ne vezi tu pe moi amândoi, închişi într-un apartament din Londra tolăniţi la gura sobei şi răsfoind duminica la ceai, cu prietenii, un album de fotografii… din pădurea indiană’?… De o mie de ori mai plăcut mi-ar fi să mor îndată sub gheara unui tigru!

— Ce exagerare, tată! Doar nu e vorba să stai să mucegăieşti în etajul al treilea al unei case de închiriat, ci numai să laşi în grija Administraţiei pădurilor găsirea în sfârşit a unui succesor pentru postul lui sir Hedley Weldons inspector al districtului Maluri s.

— Vorbeşti de cineva care să-mi ia locul, Elsie… M-am gândit adesea şi eu la asta, mai ales de câţiva ani încoace, decât am pierdut-o pe mămica ta. Dac’o fi însă să plec şi eu de pe lumea asta, aş vrea ca acela ce-mi va urma, să nu aibă-n grijă numai continuarea operei mele, ci şi ceva mult mai important! Pe tine, viitorul. Tău… Aş vrea să te văd măritată, Elsie!

— Eu, tată!… o!… o!… ce idee!… Eu, măritată!… Eu?…

— Zău aşa, relua zâmbind sir Hedley, nu văd nimic aşa: de extraordinar într-asta… Hai, răspunde-mi sincer, cum ai fi răspuns mamei tale, pan-acum nici lin…

— Niciunul! crede-mă! Nu m-am gândit niciodată la asta!

— Cum! dar sir Henry Nervin, de pildă?

— E prea bătrân!

— Şi locotenentul Halley!

— E prea tânăr… Şi apoi, un militar…

— Atunci poate tânărul cela… Ajută-mă, Elsie, am început să pierd memoria numelor… Tânărul cela care a plecat aşa de brusc deja noi acum o lună?

— Vorbeşti de Mr. Harold Graham?

— Exact! El ştiu şi eu că ar fi cu adevărat omul care să-mi poată lua locul. Cunoaşte jungla cum îşi cunoaşte altul biroul… Ei, Elsie, de el ce-ai zice?

— Zic că decât să iau pe omul acela mai bine mor.

— Ce idee!… E sărac, adevărat… dar cred că nu a sta-ţi displace la el…

— Nici vorbă, tată, dar de vreme ce ai ridicat chestiunea, trebuie să-ţi spun că în scurtul răstimp cât a fost la moi, Mr. Graham a avut intenţia să-ţi ceară mâna mea… Dar înainte de

asta a vorbit cu mine… Şi bine a făcut, căci i-am dat un răspuns atât de elocvent, încât cred că i-am tăiat pe totdeauna pofta să mai repete încercarea.

— Dar de ce?

— Nu ştiu… Nu e ceva cugetat, e un simţământ instinctiv… Omul ăsta «mă sperie!

— *Te* «pene? el? E doar omul cel mai blajin din lume!

— Nu ştiu… Se prea poate… Dar tu n-ai observat ce ciudat e, ce privire are când vorbeşte de pădurea misterioasă? Ochii lui noi sunt atunci ai unui om ca toţi oamenii. Ş'apoi, ce vasăzică viaţa pe care o duce el în inima junglei? De unde venea el, când s-a oprit la noi?… încotro s-a întors când a (plecat aşa de biruise de-aci?…

— Ca să fim drepţi, o întrerupse sir Hedley, dacă i-ai făcut primirea pe care mi-o mărturiseşti, n-avea de ce să se eternizeze aici!… De altfel, de vrei să ştii părerea mea, draga mea Elsie, cred că te-ai cam pripit… Ar fi trebuit să aştepţi să-l cunoşti mai bine. E cam ciudat intr-unele, recunosc, dar gândeşte-te că a pierdut deprinderile vieţii de la oraş. Îl socotesc un băiat bun şi cinstit.

— Se prea poate, tată. Dar eu am avut mai mult timp ca tine să-l observ pe Mr. Graham şi sunt convinsă că faptele lui sunt călăuzite de un alt scop decât simpla dragoste de ştiinţă… Cunoaşte jungla, da, şi fiarele monstruoase, dar parcă le cunoaşte prea de tot bine, şi apoi… *şi* apoi are asupra făpturilor printre care trăieşte un fel de putere misterioasă şi supra-naturală, şi asta, asta mai cu seamă mă înspăimântă.

— Copila mea, răspunse sir Hedley mângâios, eu unul n-aş îndrăzni să susţin că ai febră, dar oricare altul te-ar auzi, ar fi în drept să creadă că aiurezi. Şi, ca să ne întoarcem la Mr. Graham: admit, dacă ţii neapărat, că viaţa lui se deosebeşte destul de mult de cea a celorlalţi oameni, dar asta nu înseamnă că ar fi un… demon sau un răufăcător!

— Nu spun asta, tată, răspunse râzând fata. Dar omul nu mi-e simpatic şi nu mi-ar plăcea deloc să-l am de soţ.

— Eşti absolut liberă să alegi pe cine vei voi.

Singurul lucru pe care ţi-l cer e să nu întârzii prea mult, căci n-o să-mi găsesc linişte până nu voi fi sigur de viitorul tău!… Dar, Elsie, n-a bătut cineva?

— Ba da, tată. Trebuie să fie importantul Mr. Cobbs care vine

să-ţi dea raportul zilnic… Eu te-am părăsit, căci n-ara răbdare să ascult depoziţiile domnului tău majordom… La revedere tăticule!

La revedere, fetiţa mea… Mister Cobbs, poţi intra!

În timp ce fata ieşea pe o uşă, pe cealaltă intră intendentul. Era un om grav şi solemni, şi de obicei îl simţeai plin de respect faţă de sine însuşi pentru faptul că trei sferturi din sângele ce-i curgea în vine era de alb. Dar în ziua ceea era vădit. Turburat. Cu toate acestea se înclină în tăcere în faţa stăpânului lui, aşteptând să vorbească acesta întâi,

— Ei! spuse bătrânul, tolănindu-se comod în balansoarul lui cel mai nou, mister Cobbs? S-a terminat cu tăiatul copacilor pe malul râului?

— Da, sir, răspunse majordomul. Ultimii copaci au fost doborâţi aseară.

— Bun, spuse sir Hedley. Şi, spune-mi, te rog, oamenii s-au întors toţi la tabără?

— Toţi Sir. Dar dintre tăietori a dispărut unul.

— Cine?

— Abdul-Daud, sir. E un om din satul Şuma. A fugit, dar n-a uitat să fure o carabină şi muniţii, iar cu o seară înainte, în stare de beţie, a rostit ameninţări împotriva dv.

— Lasă astea. S-a dat ordin cărbunarilor să se dea foc ierburilor de-a lungul marginii de Sud a pădurilor?

— Scuzaţi-mă, sir, îl întrerupse cu o oarecare hotărâre intendentul, scuzaţi-mă dacă stărui… Dar mi se parc că nu daţi destulă importanţă acestor acte de revoltă din partea indigenilor…

— Ce vrei să spui, mister Cobbs?

— Spun, sir, reluă intendentul mai apăsat, spun că e de datoria mea să prevestesc pe stăpânul meu de primejdiile ce-l înconjoară. Nici vorbă, am încredere în aproape toţi oamenii puşi sub supravegherea mea, dar nu pat uita că printre ei sunt şi câţiva colţaţi, capabili l-a un moment dat cele mai mari ticăloşii. Ca unul ce sunt răspunzător de faptele lor…

— Oricum, mister Cobbs, doar n-ai să vrei să pornesc cu o armată întreagă în urmărirea unui tăietor de lemne cuprins fără doar şi poate de dorul de satul lui…

— Cine se întoarce în sat nu arc nevoie de o carabină şi de cartuşe.

— În codru trebuie omul să aibă cu ce se apăra! Dar să lăsăm asta… Dacă totuşi, d-ta personal te temi, te autorizez să faci tot ce crezi necesar pentru siguranţa d-tale.

— Ştiţi bine, sir, că eu nu mă tem de nimic şi nu despre mine vorbesc. Sunt însă primejdii mai grave care vă ameninţă pe dv., care ameninţă pe miss Weldons; asupra lor voiam să vă atrag atenţia.

— Dar bine, ce primejdii, pot să ne ameninţe, bietul meu Cobbs? De douăzeci de ani de când s*a născut fiica mea, de cincizeci de ani de când sunt în districtul acesta, văd că…

— Şi totuşi, sir, de câtva timp observ aci lucruri tare ciudate…

Să lăsăm deoparte pe tăietor fie… Dar, sir, nu e singurul dintre servitorii dv. Care-mi da de bănuit.

— Ei, mai care?

— Vorbesc de Ksoro, sir. De sălbatecul cela ciudat pe care l-aţi cules rănit în pădure acum doi «ani şi l-aţi oploşit aici şi care în tot acest timp s-a încăpăţânat să nu înveţe limba noastră şi să nu se culce alt undeva decât sub un acoperiş de frunze la marginea *compound*-ului…

— Da, ştiu! ei, şi ce-i cu el?

— De câtva timp îl ţin sub observaţie, sir, şi am băgat de seamă că dispare în fiecare seară şi se întoarce la *bungalow* abia în. Zori, tiptil, sperios, ca şi cum s-ar teme să nu fie urmărit; dar lucrul cel mai îngrijorător e că are nişte relaţii misterioase cu cineva care se ascunde în codru, căci de multe ori l-am văzut făcând semne în umbră, şi într-o noapte am auzit o voce, o voce ciudată, strigându-l pe nume din fundul beznelor.

— De mult ţin manevrele astea?

— De… să văd… de vreo lună. Da, de o lună… Toate acestea au început — acum îmi aduc aminte — cam prin vremea când a plecat de-aci gentleman-ul cela tânăr.

— Care gentleman?

— Mr. Harold Graham.

— A!… Şi de ce nu m-ai înştiinţai până acum?

— La început, sir, n-am dat nicio însemnătate acestui lucru. Ksoro e un sălbatec, şi nu era nicio mirare să fi rămas în legătură cu vechii lui tovarăşi din junglă… Dar acum după ultimele evenimente…

— Ce evenimente, Cobbs?

— Nu ştiţi, sir, că Vixen, a fost sugrumată astă noapte?

— Vixen, căţeaua cea mare de pază? Gâtuită —de cine?

— Nu se ştie, sir. De o fiară sălbatecă, fără doar şi poate; de o fiară uriaşă, după cum pare să arate felul cum au fost zdrobite şalele şi gâtul căţelei. Dar ce fiară să fie asta? Cum de n-a dat alarma câinele?... Cum de nu s-a auzit un urlet în tot timpul luptei? Iată ce nu poate şti nimeni.

— Dar urme? Fără îndoială că s-au (găsit urme?

— Da, sir, şi tocmai asta e lucrul înspăimântător: am recunoscut urme care vin din junglă şi se întorc în ea, ceea ce dovedeşte că fiara a dat târcoale casei şi a stat mult timp pe sub ferestre; şi totuşi nimeni, nici eu nici servitorii, nici pădurarii şi nici vechii vânători din junglă, nimeni, vă daţi seama, sir, ce vasăzică asta, nimeni nu ştie să spună ce dihanie, ce monstru formidabil poate lăsa asemenea urme!

CAPITOLUL 2.
IARĂŞI FIARA

— Asta aduce vag cu forma labei unei mainuţe uriaşe, murmură sir Hedley, după ce privise una din amprentele aproape şterse, în faţa cărora îl adusese majordomul. Nu pricep însă cum de aşa de apropiate între ele... Şi apoi, ia te uita, Cobbs, nu-i deloc o maimuţă, n-are întipărite decât patru degete.

— Şi anume patru degete înarmate cu gheare, se mira majordomul. Afară de asta, lighioana s-a strecurat pe deasupra gardului viu. Şi apoi, dacă ar exista o maimuţă atât de mare, ce-a venit să caute în acest *compound* şi de pe a fost gâtuită Vixen?

— A propos, ce s-a făcut cu cadavrul căţelei?

— Am avut grijă s-o îngrop adânc, sir, căci socot că în lunile acestea călduroase ar fi primejdios...

— Bine-ai făcut. Dar ar fi trebuit să mă anunţi din vreme. Aş fi vrut să-i văd şi eu rănile.

— Vă închipuiţi, sir, că le-am examinat cu cea mai mare luare aminte. Ce să spun! sir, răspunse intendentul cu vocea tremurândă, ce să spun! Judecând chiar numai după dimensiunile fălcii, fiara care a venit azi noapte era cel puţin de două ori mai mare decât cel mai mare tigru care s-a pomenit vreodată.

Sir Hedley, cufundat în cugetarea lui, nu răspunse. Se întoarse pe drumul urmelor întipărite în nisipul compound-ului. În gardul viu, se mai vedea o gaură imensă şi iarba călcată şi ramurile sparte arătau că trupul care se strecurase pe-acolo trebuie să fi fost uriaş. Bătrânul se îndreptă gânditor spre casă.

— Cum d-e n-a auzit nimeni nimic? reluă el după câteva clipe?

— Era foarte putină lume azi noapte la bungalow, sir. Aproape toţi servitorii erau ocupaţi cu oamenii de la pădure.

— Adevărat. Dar Ksoro? Te-ai informat de micul sălbatec?

— E primul om la care m-am. Gândit, sir. Dar când am intrat în coliba lui, am. Găsit-o goală.

— Şi de-atunci?

De-atunci nu m-am mai uitat. Putem trece pe acolo să vedem.

Cei doi se îndreptară spre adăpostul ce-şi înjghebase din crengi şi frunze, drept culcuş, micul şa? sălbatecul locuitor al pădurii… Dar Ksoro nu se întorsese.

— Ciudat, foarte ciudat, Cobbs, murmură bătrânul. Recunosc că nu pricep nimic din toate astea. În orice caz, bine Ali făcut că m-ai anunţat. E vădit că ne pândeşte o primejdie reală. Trebuie să fim cu ochii-n patru. Ascultă şi ţine bine minte ce-am să-ţi spun.

Majordomul se înclină. Sir Hedley reluă:

— Prima grijă a d-tale va fi să nu sufli un cuvânt faţă de nimeni despre chestia asta. Trebuie să ne facem că habar n-avem de ea sau măcar că nu-i dăm nicio importanţă. Dacă bănuieşti pe vreunul din servitori, e mai bine să-l supraveghezi fără să bage ei de seamă.

— Aşa m-ani gândit şi eu, sir, şi de aceea mi-am permis să cercetez singur urmele, să îngrop căţeaua şi să iau celelalte măsuri de cuviinţă.

— Bine. Afară de asta va trebui probabil să stăm de veghe la noapte, căci mă tem că lucrurile n-au să rămână numai la cele petrecute azi noapte. Ar fi aşa dar bine să punem oameni de gardă iu junii compound-ului. Ai să născoceşti vreun pretext şi atâta tot.

— Credeţi că e nevoie să postăm oameni, sir? Dacă primejdia e adevărată servitorii indigeni nu ne vor fi de mare folos — ştiţi doar. Uşi bine închise şi carabine încărcate la îndemână — iată singura şi cea mai bună garanţie pe care ne putem bizui.

— Poate că ai dreptate. Îţi dau toată libertatea de a proceda cum vei crede de cuviinţă.

— Puteţi avea toată încrederea, sir, că servitorul dv., va face tot ce-i stă în putinţă. Dar îngăduiţi-mi să vă pun o întrebare: ce fel de primejdie socotiţi dv., că ne ameninţă?

— Crede-mă, Cobbs, că habar n-am. Ştiu doar că o fiinţă ciudată a dat târcoale pe-aici azi noapte şi că se poate să se mai întoarcă. Dar ce fiinţă să fie asta? Mărturisesc că în viaţa mea n-am dat nicăieri în junglă de asemenea urme.

— Dacă ar mai fi fost aici tânărul Mr. Graham ne-ar fi lămurit poate el… El trebuie să ştie.
— De ce crezi asta, Cobbs?
— Pentru că-mi amintesc, sir, că tânărul gentleman! a întrebat de multe ori pe gonaci, pe pădurari, şi chiar pe mine, de un animal mare care trăieşte, pare-se, în junglă şi <ale cărui semnalmente ar fi destul de apropiate de cele pe care am fost nevoiţi să le admitem noi adineaori.
— Ştiu, Cobbs. Mi-a vorbit şi mie odată despre o astfel de jivină. O dihanie din acelea cum existau pe pământ înainte de apariţia omului şi a cărei specie pare să fi supravieţuit celorlalte. Dar şi ce ştia Harold Graham era foarte neprecis.
— Scuzaţi-mă, sir, dar afirmaţiile lui erau, dimpotrivă, foarte precise şi sigure. Îmi amintesc chiar că mi-a arătat într-o zi fotografia unei fiare monstruoase, spunându-ne că era a celei de care întreba oamenii.
— Se prea poate, Cobbs; dar era fotografia unei fiinţe dispărute de mii şi mii de ani.
— Iertaţi-mi îndrăzneala, sir, dar era, nu încape îndoială, un animal viu.
Bătrânul făcu un gest care arăta că era de prisos să se continue această discuţie.
Dar majordomul stărui:
— Oricum, domnule, nu vi se pare cam ciudat că aceste evenimente coincid cu dispariţia lui Ksoro şi că acesta şi-a început expediţiile nocturne tocmai în momentul când a părăsit bungalowul tânărul gentleman?
— Ce tot spui d-ta, d-le Cobbs? întrerupse sever sir Hedley. Cred căi nu-ţi trece prin gând să faci vreo legătură între aceste fapte?
— Nu spun. Nimic, sir, răspunse majordomul, nu spun nimic dacă nu trebuie să spun nimic. Scuzaţi1- mă. Ce ordine îmi daţi?
— Deocamdată nimic. Vino la mine pe înserate; vom vedea ce măsuri trebuiesc luate pentru la noapte. Dar nu cumva să scapi vreun cuvânt despre toate acestea faţă de miss Weldons.
— Ordinele dv., au să fie executate, domnule, răspunse majordomul înclinându-se. Pot acum să mă retrag?
— Poţi pleca, mr. Cobbs.
Intendentul salută şi se îndreptă spre clădirile personalului. Sir Hedley se întoarse încet spre casă.

De fapt era mult mai îngrijorat decât voia să pară.

Se gândea fără să vrea la ceea ce-i sugerase intendentul despre dispariţia lui Ksoro, despre venirea fiarei şi despre plecarea tânărului Harold Graham şi nu putea împiedica să-d treacă în acelaşi timp prin gând cuvintele fiicei lui cu privire la acest om; toate aceste fapte privite împreună, îi pricinuiau şi lui oarecare mimare.

Seara, la cină, fu însă destul de bine dispus. Elsie era foarte veselă, după bunul ei obicei, şi bătrânul se lăsa furat cu dragă inimă de această veselie la care ţinea atât. Când se întâlni cu majordomul în hali, aproape că nu luă în seamă privirile neliniştile ale acestuia şi semnul prin, care acesta dădea a înţelege stăpânului lui că voia să-i vorbească.

Uitase aproape evenimentele care-l emoţionaseră dimineaţa, dar pe la sfârşitul mesei, o întrebare a fetei îl readuse la realitate.

— Ştii, tată, ce mi s-a anunţat azi după amiază? Că biata Vixen a murit.

— Da, da, răspunse repede sir Hedley, mi-a spus Cobbs… Crede că a fost muşcată de un şarpe.

— Săraca de ea, ne era aşa de credincioasă!… Trebuie neapărat s-o înlocuim, tată. Când ştiu că nu stă de pază în preajma noastră niciun câine, nu pot avea linişte.

— Fricoaso! Te crezi aşadar înconjurată de duşmani?

— Nu, dar de, nu se ştie niciodată… Măcar şi numai fiarele sălbatice atât de apropiate şi tot… E drept că avem în compound lin alt paznic, mai credincios decât un câine!…

— Cine?

— Micul sălbatec Ksoro! Sunt sigură că dacă am fi atacaţi, ne-ar apăra până la moarte.

— Serios, Elsie? Eşti chiar aşa de sigură?

— Tu nu, tată?

— Nu zic ba; se prea poate… Dar de fapt, pe ce se bazează încrederea ta?

— Dar bine, tată, e destul să-l priveşti! N-aş putea să-ţi spun, lucrurile acestea se simt, nu se argumentează.

— Într-un cuvânt, instinctul tău vorbeşte, ca şi pentru Mr. Graham.

— Sst! tată, ne-am învoit doar să nu mai pomenim numele acesta… Dar să ne întoarcem la Ksoro!… Îţi aminteşti ziua când

l-am adus din inima pădurii, leşinat, plin de sânge, după ce-l smulsesem din ghearele unei pantere? Şi ce frică-i era de noi, în primele zile, şi cum s*a domesticit încetul cu încetul! Se poate să n «u ne fie recunoscător?

— Draga mea copilă, toate astea sunt foarte adevărate! Dar, fie vorba între noi, nu prea cred în recunoştinţa indigenilor… Şi apoi, Ksoro, aşa domesticit cum spui că e, n-a vrut niciodată să se conformeze obiceiurilor noastre şi a rămas ce era şi înainte de a veni aici: un sălbatec sadea… Gândeşte-te că n-a vrut să deprindă limba noastră şi nici măcar pe a slugilor…

— Ba să am iertare, tată… Nu se poate înţelege cu servitorii, pentru că aceştia dispreţuiesc şi chinuiesc neîncetat pe acest omuleţ negru al Junglelor. Cu binele însă poţi obţine orice de la el, crede-mă… înţelege foarte bine tot ce-i vorbesc şi reuşeşte să exprime tot ce vrea să-mi spună… Am toată nădejdea că voi reuşi să duc la bun sfârşit educaţia lui’. Asta cere însă, fireşte, multă răbdare, şi mai ales multă bunătate!

— Se poate că ai dreptate Elsie, răspunse sir Hedley, care nu ţinea să mai prelungească această discuţie. Eu unul atâta ştiu acum, adaogă bătrânul pentru a schimba vorba, că astă-seară e o căldură zăpuşitoare să că nu mă simt deloc bine.

— Trebuie să te duci să te odihneşti, tată, spuse fata ridicându-se de la masă. Şi ca să-ţi dau exemplu, până în cinci minute voi fi culcată… Am şi eu aceiaşi senzaţie ca şi tine, zilele astea dintâi de zăduf până m-oi deprinde pesemne mă toropesc grozav; uite, pic de-a-n picioarele de somn… Noapte bună, tată! şi la noapte vezi de dormi bine!

— Am să încerc, fetiţa mea. Somn bun şi ţie!… Vrei să-mi trimiţi pe Mr. Cobbs?… Trebuie să-i dau câteva ordine.

După o clipă majordomul intră şi se apropie de stăpânul său, după ce se încredinţase, fireşte, că în hali sau în verandă nu asculta nimeni.

— Ce veşti, Cobbs? întrebă bătrânul?

— Ksoro nu s-a întors, sir.

— A! Şi… cât priveşte… fiara? N-ai mai găsit ni- cio urmă?

— Niciuna, sir. Atâta doar, că adineaori am auzii înălţându-se din junglă cel mai ciudat şi mai înspăimântător urlet care a ajuns cândva la vreo ureche omenească… Era neîndoios urletul unui animal, al unui animal puternic şi îngrozitor, dar pe care aş putea jura că nu-l cunosc.

— N-ai cercetat de unde venea urletul?

— Venea de departe de tot din junglă. N-am putut stabili direcţia.

— Bine. Va trebui să stăm la noapte de veghe amândoi. Ascultă, Cobbs. Mă simt tare obosit astă-seară… Aţipesc vorbind. Mi se lipesc ochii şi mi-e cu neputinţă să lupt contra somnului către mă copleşeşte… Ai să faci d-ta de gardă întâi. Aşa să viu să te schimb, înainte de revărsatul zorilor…

— Bucuros, sir.

— Fii prudent. Nu fă uz de armă decât dacă eşti sigur că nimereşti. Şi dacă în timpul nopţii intervine cineva, caută de nu-l ucide, fă-l mai bine prizonier.

Majordomul ieşi. Sir Hedley se întinse pe un chaise-longue. După câteva minute pe verandă răsună un zgomot de paşi, apoi ţăcănitul! încărcării* unei puşti. Urmă apoi o tăcere desăvârşită.

Un tremur scurt scutură trupul bătrânului. Simţea cum îl cotropea febra, în timp ce-l cuprindea o toropeală grea. Puţin câte puţin, capul îi căzu în piept. După un sfert de oră, era cufundat într-un. Somn adânc…

După o vreme îl trezi o voce: era majordomul care venise să-şi scoale stăpânul.

Dură mult până se dezmetici bătrânul.

— Ei, Cobbs! spune el în cele din urmă, nu s-a întâmplat nimic?

— De întâmplat, sir, nu s*a întâmplat, dar se petrece ceva, răspunse intendentul cu o voce care tremura… Toată noaptea cineva sau ceva a tot dat târcoale casei, simt o prezenţă nevăzută care rătăceşte prin junglă şi ne pândeşte… Dar n-am putut vedea nimic, nimic, n-am putut vedea.

— Ajută-mă să mă ridic, Cobbs; te urmez.

— Sir, răspunse majordomul izbit de strălucirea ciudată din ochii bătrânului, sir, n-ar fi bine să continui eu singur veghea?… Păreţi bolnav şi aşa de obosit! Aveţi friguri…

— Aş… un fleac de febră… E drept că am avut un somn foarte greu. Dar acum mă simt mai bine. Dă-mi puşca.

— În cazul acesta, sir, daţi-mi cel puţin voie să rămân cu dv.

— Îţi ordon să te duci să te odihneşti, Cobbs; avem cu toţii nevoie de forţele noastre. Dă-mi numai ceva să beau; apoi condu-mă la locul unde ai auzit zgomotul şi în toarce-te acasă.

Majordomul se supuse tăcut Turnă stăpânului o băutură

întăritoare, apoi îl postă lângă gardul viu. După asta amândoi traseră cu urechea.

Avură impresia că aud printre ramuri un foşnet, dar îndată se făcu linişte… După câteva minute, sir Hedley, rămase să vegheze singur… În bungalow toţi şi toate se odihneau.

Noaptea era încă adâncă şi neagră… Cu toată atmosfera zăpuşitoare, bătrânul se simţ-ea furnicat de fiori reci. Tâmplele îi zvâcneau de friguri; îl apăsa ceva; din când în când o ceaţă i se lăsa în faţa ochilor… Vâjâitul surd care-i huia ritmic în cap îl tăcea să nu mai poată desluşi miile de zgomote imperceptibile care alcătuiau tăcerea junglei. Deodată trase adânc şi gâfâitor aer în piept, ochii îi ieşiră aproape din orbite… Voi să strige… Dar niciun sunet nu-i ieşi din gâtlej… Mâinile lui dădură drumul armei pe care nu mai era în stare s-o ţie… Sir Hedley căzu cu faţa la pământ, leşinat.

……………………………………………………………………………

Când bătrânul îşi reveni în simţiri, pădurea mai era cufundată în umbră, dar o geană de lumină spre răsărit anunţa apropierea zorilor.. Sir Hedley se ridică nesigur, căutând să-şi dea întâi seama unde se afla.

Începu să-şi amintească… instinctiv, ochii i se îndreptară spre bungalow.

În aceeaşi clipă scoase un strigăt, un strigăt grozav, înfricoşător, un strigăt de spaimă care sfredeli tăcerea trezind-o; apoi alergă spre locuinţa lui, nebun!… Şi când servitorii, deşteptaţi brusc, sosiră speriaţi, văzură pe bătrân nemişcat, privind în gol, fără glas, rezemat de pervazul uşii care dădea spre camera Elsiei — o cameră răscolită şi goală, cu obloanele şi storurile smulse, din care fata dispăruse!

CAPITOLUL 3.
NELINIŞTE, ZBUCIUM, GROAZĂ

— Sahib[1] m-a chemat?

— Nicio veste până acum?

— Încă nu e niciun ceas de când au fost împărţite poruncile. Cum să şi avem veşti Sahib?

— Cum un ceas?… Cel puţin o zi! Nu-i o zi?… Şi în timpul acesta am tot dormit, dormit!…

— Sahib se poate odihni mai departe. Abia a închis ochii şi i-a şi deschis! Şi e aşa de obosit încât trebuie neapărat să doarmă! … Am să-l trezesc cum s-or întoarce ceilalţi!

— Da, nu-i aşa, Nihal Singh că ai să mă trezeşti? Sau, mai bine nu, n-o să fie nevoie să mă trezeşti, căci numai vreau, nu mai pot să dorm! Vreau să mă duc cu ei acolo!… S-o găsesc… să mi-o iau înapoi!…

Bătrânul se ridicase în pat în capul oaselor, cu privirea rătăcită, întinzând mâinile lui crispate în gol… Dar Hindusul îl luase în* braţe şi cu gesturi line de tot, ca şi cum ar fi legănat un copil, puse capul stăpânului lui la loc pe pernă.

Ochii bătrânului, rupt de oboseală se închiseră. Servitorul se întoarse binişor la fereastră şi rămase în aşteptare, nemişcat, tăcut. Afară niciun zgomot… bungalowul era pustiu, toţi servitorii plecaseră călări să cutreiere jungla în căutarea fetei… Doar mica Iadeh, „ayaha”, servitoarea indigenă, şedea pe treptele de jos ale scării şi bocea încetişor dispariţia stăpânei ei.

Ziua se scurse încet şi chinuitor, întreruptă doar de gemetele bătrânului, de aiurările lui, şi de întrebările lui după fată, repetate de mii de ori.

Totuşi, spre seară, în timp ce sir Hedley, după o criză teribilă în timpul căreia voise să sară din pat, se odihnea acum învins de sforţarea lui, Hindusul, care încetase să mai facă vânt stăpânului şi-şi reluase postul de observaţie la fereastră, tresări auzind

---

[1] Domnul, boierul.

deodată, în fundul pădurii, detunătura unui foc de armă.

După câteva minute de tras cu urechea, prinse deodată zgomotul depărtat al unui galop furios. Atunci Nihal Singh întoarse capul spre stăpânul adormit, şi văzând că nu se trezise, se furişă tiptil afară şi coborî în grădină.

Mica Iadeh, servitoarea, nu se clintise de loc. Şedea pe treapta ei plângând necontenit, surdă şi oarbă la tot ce era în jurul ei. Ca să poată asculta mai atent, Nihal Singh închise ochii.

— O! o! călăreţul goneşte, nu se-ncurcă… Trebuie că e tare grăbit… Afară doar dacă nu e urmărit… ori poate că urmăreşte el pe cineva!… Dar nu… Nu aud alt zgomot… E singur… Acum o ia de-a curmezişul pădurii ca să taie drumul… Dar… ce să fie asta?… Da, calul şchiopătează, nu încape nicio îndoială. Ei! acum a intrat în joc şi cravaşa… M «i repede! tot mai repede!… Da, zgomotul creşte şi se apropie… Dar zgomotul cestălalt ce să fie?… a, da, zăngănitul de fier care se loveşte de fier… Trebuie că pe şea atârnă o sabie., vreun jandarm din poliţie, de bună seamă… Bravo, n-au pierdut vremea băieţii!… Ce bine-ar fi dac-ar aduce veşti jandarmul!… Hillah ha! ce-o mai fi şi asta? De ce s-a prăbuşit calul? Cum mai înjură omul!… Se cunoaşte că-i de la poliţie… Trebuie să mă duc să-i dau ajutor!… Iadeh!… Iadeh! … fato fa, auzi tu? la ce bun să tot plângi? Asta nu schimbă ce este scris să fie! Mai bine ascultă: alerg în pădure. Dacă auzi pe stăpân chemând, du-te la el şi spune-i că trebuie să pice veşti îndată!

Servitoarea făcu cu capul un semn că a înţeles. Dar Nihal Singh o şi rupsese la fugă în direcţia din care auzise zgomotul…

Era într-adevăr un om de la poliţie, cum bănuise Hindusul. Călăreţul venea acum pe jos, poticnindu-se de pinteni şi de sabia lui prin ierburile înalte, şi ducând în braţe tot harnaşamentul calului lui.

Când văzu pe Nihal Singh apropiindu-se, se opri cu o expresie bănuitoare. Dar cum servitorul continua să înainteze liniştit şi purta arme, poliţistul, socotind pesemne că nu are motive de neîncredere, veni în mare grabă spre el.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Hindusul. Am auzit un foc de arma. Calul a fost rănit, nu-i aşa?

— Ai putea spune că a fost ucis, răspunse poliţistul pe un ton arţăgos. Cineva a tras asupra mea pe când ieşeam din des^ş, colo la cotitura drumului. Am văzut fumul şi m-ara repezit în

direcţia ceea. Dar calul meu a căpătat un glonte în burtă şi a căzut mort până n-apucai să-mi dau seama cine a făcut isprava... Ajută-mă să car astea... E departe casa stăpânului tău?

— Nu. Să mergem repede, căci Sahib aşteaptă veşti... N-ai mai întâlnit nimic altceva în pădure?

— Nimic altceva... Dar la dreptul vorbind nici nu ştiu de ce am fost chemat.

— Eu, de, nu sunt decât o slugă şi nu ştiu nimic. Are să-ţi spună stăpânul.

Cei doi oameni iuţiră pasul. După câteva minute intrau în grădină.

Mica servitoare le ieşi în întâmpinare.

— Repede! Veniţi repede spuse ea... Sahib v-a auzit! Vă aşteaptă!

Într-adevăr, bătrânul avusese puterea să se ridice în capul oaselor, şi, ceva: mai calm acum cu toată nerăbdarea ce-l mistuia, fixa cu sufletul la gură uşa.

Dar când cei doi oameni se iviră în prag, îşi şi dădu seama că nu aduceau nicio veste... Atunci recăzu pe pat, sleit şi din pieptul lui se înălţă un suspin dureros.

Poliţistul se apropie.

— Scuzaţi-mă, sir, că mă văd nevoit să vă deranjez în starea de oboseală în care vă aflaţi, dar...

— Nu mă deranjaţi deloc, răspunse cu însufleţire sir Hedley. Vorbiţi. Mă simt destul de în putere ca să vă aud şi să vă răspund...

— Sunt brigadier din politie, de la postul Mararvattee, reluă omul. Am fost însărcinat cu anchetarea faptelor care s-au petrecut aci... V-aş ruga, sir, să-mi spuneţi tot ce ştiţi.

În puţine cuvinte, dar totuşi fără să uite niciun amănunt, sir Hedley puse pe poliţist la curent cu evenimentele din timpul nopţii, îi descrise cât putu mai amănunţit ciudatele urme pe care le găsise în sfârşit îi împărtăşi bănuielile pe care le nutrea.

Poliţistul îi mai puse câteva întrebări:

— Pe câte ştiu, aţi trimes pe toţi servitorii dv., în căutarea lui miss Weldons?

— Pe toţi, răspunse bătrânul. Dar au plecat la întâmplare, care încotro, căci n-aveam niciun indiciu despre direcţia în care a fost târâtă biata mea copilă... Cine ştie dacă vor găsi ceva!

— Să nădăjduim că da! reluă poliţistul. Ce-i drept datele sunt foarte vagi! Până una alta trebuie să procedăm ca şi cum am fi singuri, lipsiţi de orice ajutor. Să examinăm «aşa dar din nou faptele. Credeţi, sir, că fiara ciudată a jucat vreun rol în cele întâmplate?

— Nu ştiu. Atâta sunt sigur că o dihanie monstruoasă a dat târcoale casei şi că majordomul meu a auzit-o mugind.

— Şi urmele găsite în grădină erau chiar sigure?

— Fireşte. După cum tot sigur e că Vixen, căţeaua noastră, a fost gâtuită.

— Aşa dar, fiara există?

— Neîndoios.

— Dar acum nu pare totul să dovedească amestecul unui om în întâmplările de pe urmă?

— Dv., ce credeţi?

— Eu unul sunt sigur de asta. Am şi motive cât se poate de puternice.

— Ce motive?

— Adineaori, în pădure, a tras asupra mea cineva.

— Asupra d-tale?

— Şi calul mi-a şi fost ucis!

— 0! o! exclamă sir Hedley ridicându-se într-un cot, - iată într-adevăr un indiciu… Şi n-aţi văzut pe nimeni?

— Din nefericire, nu!

Sir Hedley recăzu pe pernă şi-şi ascunse faţa-n mâini.

— Doamne! murmură el. De ce nu pot porni cu însumi în căutarea copilei mele! Eu aş găsi-o, nu s-ar putea sa n-o găsesc! Unde o fi, unde-o fi acum? O mai fi trăind?... O! De ce nu mă pot scula, alerga, muri…

Deodată tresări: un pas repede urca scara; uşa se deschise brusc. Nihal Singh intră.

— Sahib, spuse el, aud galopul unui cal prin pădure… se întoarce cineva, o să avem fără doar şi poate veşti…

— Bine-ar fi să ai dreptate, Nihal Singh! E încă departe ştafeta asta?

— Se aude acum calul… Ce goană!… Cel care-l mână îl deşeală, nu alta!

— De văzut nu vezi nimic?

— Întunericul serii s-a lăsat prea tare şi pădurea e neagră… Şi apoi în tăcerea asta, zgomotele se aud de tare departe… dar

acum-acum va fi aici…

— Binecuvântat fie omul care va aduce înapoi pe fiica mea. Spune Nihal Singh, nu-i aşa că mi-o aduce?

Galopul creşte şi se apropie… călăreţul trece acum şoseaua… acum se aruncă de-a curmezişul desişului!… Vine! ...

— Iată-l!… Iată-l!...

— El e. Trece gardul. E majordomul tău, sahib.

— Singur? Cobbs, d-ta eşti? Ce e? Fie-ţi milă, răspunde!

— Ajutor! urlă din grădină o voce horcăitoare de groază… Ajutor!… Fiara, fiara grozavă, fiara e pe urmele mele!… Apăraţi-vă!… Săriţi!

CAPITOLUL 4.
CE SE ÎNTÂMPLA ÎN TREI PUNCTE ALE JUNGLEI

Să aruncăm acum o privire în adâncurile cele mai întunecoase ale pădurii virgine.

E ora când fiarele sălbatece se întorc în vizuinile lor, după ce noaptea întreagă au vânat. Cu toate acestea, pădurea mai adăposteşte şi alte fiinţe afară de ele. Intr-adevăr, iată desişul de bambuşi se cască şi prin deschizătură se iveşte un om.

E un sălbatec cu o statură uimitor de mică. Pe cap vântul îi vânzoleşte o claie de păr creţ şi încâlcit. Fruntea-i e înaltă şi bombată, nasul turtit. În comparaţie cu picioarele lui firave, braţele-i sunt anormal de vânjoase, iar partea de sus a corpului viguroasă, ca la maimuţe. Omul e aproape gol; singurul lui vestmânt e o bucată de piele de cerb legată în jurul şoldurilor. Prin brâul acesta improvizat e trecută o secure.

Trupul lucios, ca uns cu ulei, al sălbatecului alunecă uşor printre încâlceala ramurilor ce se întreţes, şi urmează fără sforţare o potecă abia umblată, care seamănă mai degrabă a pistă de fiară sălbatecă. Şi asta-d duce la un mic cătun de colibe scunde, ascunse cu totul pe după tufişuri.

Acolo forfotesc ori stau în cete vreo cincizeci de oameni, de femei, de copii. Ca şi noul venit, toţi sunt mult mai scunzi decât mijlocia oamenilor. Toţi au aceeaşi piele neagră şi lucioasă, acelaşi păr creţ, aceeaşi frunte bombată: unii dintre bărbaţi poarta la şold o toporişcă la fel cu a lui, alţii se reazămă într-o suliţă scurtă de lemn cornos cu vârf de fier.

Gând noul venit înaintează printre ei, se iscă o zarvă şi un schimb de vorbe. Iată cam cum s-ar putea tălmăci cele ce-şi spun sălbatecii cu vocile lor răguşite:

— Încă n-a venit?

Gel care vorbeşte e un moşneag. Pare să fie şeful, căci ceilalţi 11 ascultă cu un oarecare respect. Se adresează omului care stătuse adineaori la pândă în desiş, şi acesta răspunde:

— Nu, n-a venit. Dar tobele au adus ieri vestea…

— Ştiu. Atunci cum se face că n-a sosit încă?

— Vezi că, paşii omului, prin bălăriile înalte, aleargă mai puţin repede decât sunetul prin văzduh, şi pădurea e mare… Şi apoi nu. Poale să meargă repede, căci aduce cu el pe fata prinsă…

— Sigur c-o aduce?

— Cel puţin; aşa spunea bubuitul tobelor. În orice caz, fata e prizonieră în văgăunile muntelui. Şi de vreme ce el şi-a vestit sosirea, înseamnă c-a reuşit.

— Da, ai dreptate… De altfel Tari e cu el, monstruoasa Tari cu fălcile de fier!… Trebuie să aşteptăm răbdători… În curând au să-nceapă serbările…

Fie ca să găsim har în ochii zeilor îmbunaţi, după ce sângele fetei va fi înroşit pământul şi când bucăţile din trupul ei sfârtecat vor zace răvăşite prin pădure…

— Zeii ne vor asculta, şi chiar şi Tari cea groaznică se va îmblânzi când va simţi mirosul jertfei… Dar ce ni se cere în schimbul fetei?…

— Vrea mulţi bani de aur, din aceia pe care-i întrebuinţează albii.

— De unde să-i luăm?

— Cei din tribul Mahals care au luat şi ei parte la târg spun că ştiu ei un mijloc cum se pot căpăta multe astfel de bucăţi de metal…

— Bine… Şi au făgăduit să nu ne trădeze?

— Au jurat pe piei de animale…

Asta e bine. Abată-se de deasupra capetelor noastre furia lui Tari!

— Abată-se de deasupra capetelor noastre furia lui Tari! repetară toţi oamenii. Şi facă zeii ca monstrul cu fălcile grozave să ne cruţe!

Această misterioasă invocaţie fu urmată de o tăcere înfiorată. Toţi păreau în reculegere. Deodată bătrânul şef care vorbise, se îndreaptă din spinare şi face un semn. Toţi traseră cu urechea.

În depărtare se auzea un duduit înăbuşit. Se putea recunoaşte zgomotul unei tobe, care răsuna sub ritmul unor lovituri neregulat cadenţate…

Asta dură câteva minute. Apoi se lăsă linişte.

— Ce vasăzică asta? întrebă unul din oameni.

— Sunt cei din tribul Mahals şi ne vestesc că oamenii albi dau

iama în toate părţile prin pădure… Poate că au pornit în căutarea fetei răpite? În orice *caz,* ne trebuie multă băgare de seamă… Au fost şterse bine urmele ultimului loc unde ne-am avut tabăra?

— Colibele le-am nimicit iar spuza focurilor am risipit-o în vânt. Oamenilor albi n-o să le poată trece prin gând că suntem aci.

— Bine. Atunci să vestească ştirea şi triburilor de la apus.

Unul din oameni se ridică; Se duse într-o colibă, de unde aduse un fel de butuc gros, scobit ca un stup şi ciuruit. Apoi, cu ajutorul unui ciocan cu capătul învelit în piele începu să bocănească în acest instrument primitiv. Instrumentul scoase un zgomot adânc şi vibrant. Omul respecta exact aceeaşi cadenţă ca a sunetelor pe care le auzise cu puţin înainte.

………………………………………………………………………………

La câteva mile acolo, un alt om rătăcea în singurătate.

Nu era un sălbatec ca pădureţii bondoci care se ascundeau pe după bambuşii deşi, ci un Hindus înalt, zvelt, cu faţa aproape albă, înfăşurat cu o stofă de culoare închisă ce lasă dezgolită partea de sus a corpului. Pe umăr purta o carabină grea.

Omul acesta era singur şi înainta repede.

La brâu era strâns într-o cingătoare de piele, de care erau prinse cartuşiere pline. Pe şold îi atârna o teacă din care ieşea plăseaua unui cuţit. Cu mâna slobodă se sprijinea într-un ciomag.

După vreun sfert de oră de mers se opri. Apoi lăsă jos ciomagul şi-şi încărcă repede carabina.

— E galopul unui cal, murmură el trăgând cu urechea la un zgomot vag şi care venea foarte de departe. Încotro o fi mergând călăreţul şi cine-o fi? de la depărtarea asta nu-mi pot da seama. Dar dac-ar fi omul meu… Ha! Pe Allah-al-Mumit, am dreptul la răzbunarea mea!… Şi nu cred să poată fi vreo dragoste aşa de fierbinte ca ura pe care i-o port eu în inima mea omului acestuia!

Omul se întinse pe jos pe după un tufiş, puse urechea la pământ şi ascultă cu ochii Închişi.

— Saltă repede poney-ul, dar parcă se depărtează… Da, se depărtează, căci, iacă, pământul nu mai tremură… Zgomotul s-a topit în tăcere… Nu mai aud decât sângele care-mi zvâcneşte în vine! Nici zilei de azi nu-i e scris să fie ziua cea mare… Nu-i

nimic!.. Pentru o răzbunare face s-aştepţi— şi chiar dacă demonii ar vrea s-aştept câte zile oi avea, tot îmi voi ajunge ţinta!

Omul se ridică de jos, îşi luă reteveiul, puse piedica la armă, şi-o puse iar pe umăr. Apoi o porni din nou la drum prin pădure. Vremea trecea.

Tot mergând, omul nostru ajunse într-o regiune joasă, mlăştinoasă, cu vegetaţia mai rară decât în regiunea străbătută până aci; Hindusul, acum, nu mai înainta decât cu cea mai mare fereală, uitându-se cu luare aminte pe jos şi cercetând mai mult ca oricând cu privirea întinderea din jurul lui. Ba chiar, în cele din urmă, îşi atârnă ciomagul în cordon, îşi luă carabina de pe umăr şi-şi continuă drumul cu arma în mână, cu degetul pe trăgaci, gata să tragă.

— De ce m-aş teme? murmură el după câteva clipe. Fiarele şi toate dihăniile pădurii dorm acum în amiaza mare şi deşi foiesc prin părţile astea, stau ascunse la ceasul ăsta.

Pot să străbat aşadar fără grijă ierburile înalte şi să» mă încumet mai departe, spre poalele munţilor, căci vreau să ştiu, vreau cu tot dinadinsul să regăsesc şi, de astă dată, să şi urmăresc ciudatele urme pe care le-am desluşit aseară în preajma mlaştinilor… Dar ce fel de urme să mai fi fost şi astea?

Omul făcu un ocol, ca să evite să străbată un desiş de scorţişori, în care se putea aţine pitulat cine ştie ce duşman primejdios, apoi merse înainte pe terenul care devenea tot mai lunecos şi mai jilav dovedind apropierea mlaştinilor.

Pe pământ erau întipărite mulţime şi felurimi de urme de animale, căci aci veneau noaptea să bea toţi oaspeţii pădurii.

Hindusul examina cu atenţie toate aceste urine. Uneori, când nu erau destul de desluşite, se apleca să vadă. Dar numaidecât se ridica şi-şi continua mersul lui încet, cu privirea aţintită pe jos… S-ar fi putut crede că printre toţi aceşti paşi învălmăşiţi, caută nişte urme anume pe care nu izbutea să le găsească.

Tot înaintând aşa, se apropia de un fel de mică peninsulă formată de pădurea înaintată în mijlocul stuhăriei regiunii mlăştinoase; în acest petec de pădure, copacii şi lianele creşteau mai dese şi mai încâlcite decât oriunde, din cauza vecinătăţii apei.

Deodată, omul se opri brusc şi se aplecă din nou la pământ. Pe faţa lui se zugrăvi o adâncă mirare. Apoi privi cu o înfăţişare

neliniştită în junii lui şi, în loc să se ridice, rămase încovoiat şi continuă *sa* umble aşa, ajutându-se uneori cu mâinile şi cu genunchii, târându-se chiar la nevoie aşa încât să fie tot timpul ascuns de ierburile înainte.

Ajunse astfel până la punctul unde începea pădurea, dar aci se opri fără să mai ştie încotro să apuce. Urmele care-l călăuzeau nu se mai vedeau printre nenumăratele liane care se încâlceau, se târau până şi pe jos, formând un desiş de nepătruns. Dar privind în jurul lui, omul nostru observă o gaură, Gestul de largă ca să poată trece prin ea un animal foarte mare. Ciudat era că această trecătoare părea făcută cu un instrument tăios.

Hindusul pătrunse în ea cu cea mai mare prudenţă, tot aplecat, pitulându-se cât putea mai bine, cu carabina în mână, gata să tragă. Se găsea acum într-un fel de tunel tăiat în desiş, şi dacă atenţia lui n-ar fi fost aşa de absorbită de ţinta spre care se îndrepta, s-ar fi putut mira pe drept cuvânt de înfăţişarea regulată a boitei de ramuri şi de crengile rupte presărate pe jos, doborâte şi unele chiar tăiate parcă de mână de om.

Gangul acesta înainta în linie aproape dreaptă pe o lungime de o sută de paşi. Nu avea nicio asemănare cu drumul pe care şi-l găureşte elefantul sau rinocerul. Şi cercetând terenul, deşi era cu neputinţă să recunoşti urme de paşi, îţi puteai da scama că pe aci trecuse ceva greu.

Pe măsură ce se apropia, Hindusul devenea tot mai atent. În sfârşit ajunse la capătul tunelului şi acolo, după ce se ascunse în dosul unor tufişuri, privi largul luminiş ce se deschidea înaintea lui* În mijlocul ei se vedeau câteva stânci şi o mică băltoacă pe jumătate secată.

Dar observatorul nu avu timp sa se ocupe cu peisajiul. Atenţia îi fu atrasă îndată de câteva amănunte cât se poate de ciudate.

Deşi era primejdios, măcar şi ziua ’n amiaza mare, să te aventurezi în această regiune, bârlog vast de nenumărate fiare sălbatice, se vedea totuşi cât colo Ca un om îşi stabilise aci sălaşul, dovadă spuza unui foc stins de foarte puţin timp. Ierburile erau călcate în picioare, în pământ mai erau înfipţi ţăruşii care slujiseră la întinsul cortului şi capetele de sfoară agăţate de două trunchiuri de copaci arătau că între ele fusese atârnat un hamac.

Cine să fi fost omul atât de îndrăzneţ sau atât de nebun încât

să poposească noaptea într-un asemenea loc?

Nedumerirea Hindusului nu dură mult. În timp ce stătea ascuns între tufişuri sfredelind cu privirea împrejurimile, de cealaltă parte a luminişului se auzi un foşnet uşor, perdeaua de frunziş se dădu în lături şi din dosul ei se ivi un om.

Era un European, tânăr, ras la faţă, de statură potrivită, îmbrăcat cu haine de pânză de culoare cafenie deschisă. Ochii îi erau ascunşi de nişte ochelari negri cu sticle groase. Purta o pălărie de scoarţă de copac.

Acest nou venit nu era altul decât musafirul care, nu de mult părăsise în mod aşa de brusc pe sir Hedley şi pe tânăra fată… Era cel pe care ea îl refuzase: Harold Graham.

Hindusul, pitulat, nu făcuse o mişcare. Aştepta… Deodată un freamăt între crengi îi atrase atenţia. Un omuleţ negru, aproape gol, cu părul ca o claie, şi care purta în jurul trupului o blană în care era trecută o secure, răsărise în luminiş şi se apropia.

Harold Graham alergă spre el:

— Ei! Ksoro? spuse el.

— Făcut, răspunse micul sălbatec într-o englezească stricată.

Englezul făcu un gest de bucurie.

Nu s-a ivit nicio piedică? mai întrebă el. Totul a mers după socotelile mele?…

Omuleţul făcu semn că nu înţelegea. Harold Graham îl lămuri prin gesturi. Apoi adăogă câteva cuvinte într-o limbă pe care Hindusul n-o înţelegea… Atunci sălbatecul scoase din cingătoarea lui de blană un lucru pe care Englezul îl luă cu grabă şi cu cea mai mare emoţie… Era o bucată ruptă de mătase neagră, — panglica de la gât sau cordonul unei femei, fără doar şi poate…

— Bravo, Ksoro. Ai să fii răsplătit, spuse el.

Apoi tăcu şi chibzui îndelung cu o înfăţişare mohorâtă… După aceea, cu. Un gest brusc, ca şi cum ar fi luat o hotărâre supremă, se întoarse spre tovarăşul său.

— Haidem!

Cei doi se depărtară în desiş şi dispărură…

Atunci, omul ascuns se furişă cu băgare de seamă pe urmele lor şi dispăru şi el.

……………………………………………………………………………

Alt loc al junglei, la poalele munţilor, printre stâncile rostogolite de pe creste, în mijlocul haosului, bolovanilor aduşi

de ape.

Primele metereze ale munţilor încep chiar de-aci, ascunzând cerul, sporind înfăţişarea sinistră a locului. În acest zid mohorât de calcar se deschid guri de văgăuni şi peşteri, ascunse în dosul perdelei de mărăcinişuri.

Vizuini de animale? Adăposturi omeneşti? Nimeni n-ar putea spune ce vor fi fost ele cândva. Căci dacă le-ai cerceta, le-ai găsi toate goale.

Toate afară de una. În cea mai întunecoasă, în cea mai adâncă, în cea mai ascunsă, o formă e întinsă în nemişcare pe jos. Corpul e pe jumătate îmbrăcat în stofe albe zdrenţuite… Mâinile şi picioarele-i sunt legate, şi chiar şi la umbra aceasta rece se ghiceşte că e o femeie, c3ci părul ei lung de aur, despletit, luceşte vag… Panglica pe care o purta în jurul capului ca să-i ţie părul trebuie să-i fi fost smulsă; numai în una din coade a mai rămas împletit un petec de mătase neagră.

Faţa-i e palidă ca de moartă iar ochii închişi… par printre buzele adormite trece o răsuflare uşoară…

Prizoniera aceasta leşinată e miss Elsie Weldons.

CAPITOLUL 5.
GROAZĂ!…

— Apăraţi-vă! Săriţi! Săriţi!

La auzul acestui strigăt de groază scos de intendent, servitorul hindus şi poliţistul se trăseseră instinctiv de la fereastră… Dar sir Hedley, cu toată slăbiciunea lui, se repezise luându-le locul.

Văzu atunci pe majordom silind cu o lovitură de pinteni calul să sară peste gardul viu şi intrând în galop în grădină. Aci se aruncă îndată jos de pe şea, şi o luă la fugă, fără să se sinchisească de animal, spre casă, pe a] cărei prag se prăbuşi, ca şi cum sforţarea supra omenească pe care o depusese l-ar fi dat gata chiar în clipa când ajunsese la ţintă. Sir Hedley se îmbrăcase în grabă şi, sprijinit de cei doi tovarăşi ai lui, coborî scara.

Cobbs era întins pe treptele verandei, horcăind, cu privirile rătăcite… Făcu o sforţare ca să vorbească, dar sunetele i se opriră în gâtlej… Când îl ridicară, îşi trecu mâna peste frunte ca pentru a goni o viziune chinuitoare… Apoi privirea, o privire aproape înnebunită, i se îndreptă În direcţia pădurii…

Dar acolo, nimic nu dădea semn de viaţă… Doar calul, cu harnaşamentul în dezordine, gâfâia, acoperit de spumă, şi cu picioarele tremurânde…

— Ce e, Cobbs? Pentru Dumnezeu, vorbeşte, ce e? îl imploră sir Hedley să răspundă.

— Sir, spuse el, iată faptele aşa cum s-au întâmplat. Sunt aproape de necrezut, şi dacă n-aţi fi văzut ca şi mine lucrurile pe care le-am văzut împreună, m-aţi crede fără doar şi poate nebun… Şi totuşi… ce-am întâlnit era aşa de groaznic de real încât mă mir şi eu cum de mă aflu aci, în faţa dv., viu povestindu-vă ce mi s-a întâmplat…

Intendentul se întrerupse o clipă ca să-i mai vie inima la loc… Fără voie, privirea i se îndreptă spre pădure… Auzi nisipul

scrâşnind în grădină şi tresări... Dar nu era decât calul uitat acolo, care rătăcea în neştire.

— Nihal Singh, ordonă sir Hedley, du calul la grajd şi vezi de el. Iar d-ta continuă, Cobbs...

Sir Hedley şi detectivul se aşezară la căpătâiul intendentului. Acesta reluă cu o voce în care mai vibra încă emoţia.

— Să vedeţi... După cum mi-aţi ordonat, sir, am plecat în direcţia sud, luând cu mine pe unul din servitori, Aii, în timp ce ceilalţi porneau care încotro. Am înaintat foarte încet, scotocind toate tufişurile, dând ocolul tuturor stâncilor, nelăsând nimic neexplorat în drumul nostru, şi cercetând toate urmele întipărite în pământ... Erau multe astfel de urme, dar greu de urmat, căci pământul era uscat întipăriturile veneau toate de la animalele obişnuite ale junglei... Cele pe care le căutam noi nu erau printre ele... Ajunserăm pe malul râului, în locul unde face o cotitură, înainte de a intraţii cheile Sahiwal... Poate vă mai amintiţi, sir, inundaţiile de iarnă au format acolo mlaştini, şi împrejur pământul e totdeauna umed... Era câtăva vreme de când înaintam, atenţi la paşii cailor noştri care alunecau şi observând terenul, când deodată tresării şi simţi ca un nod în gât, căci văzusem, întipărite desluşit printre trestii... urmele fiarei!

Asta era cam prin locul unde râul se desparte în două braţe, dintre care unul urcă spre apus iar celălalt se afundă între stâncile negre ale Sahiwalului... Fiara intrase aşadar în apă... Pe celălalt mal însă, nu i se mai vedeau urmele... Coborâse pesemne cursul apei înot... Dar în care din cele două direcţii s-o fi luat?

Trebuie să vă spun, sir, că potrivit ordinului dv., nu dădusem servitorilor nicio desluşire, eram porniţi în căutarea lui Miss Weldons şi atâta tot. Dar despre fiară nu suflasem un cuvinţel... Totuşi trebuia să ne continuăm cercetările separat şi, după o scurtă şovăire, am socotit de datoria mea sa înştiinţez pe Ali peste ce putea da. Rău am făcut, sir!

— Ai făcut bine, Cobbs, răspunse bătrânul. Şi pe urmă?

— Nu ştiu ce era în sufletul lui Ali, dar eu unul ştiu că mi-era inima cam strânsa când am pătruns între pereţii înalţi şi negri ai Sahiwalului, singur cuc, în căutarea fiinţei necunoscute. Mă stăpânea simţământul că acu-acu aveam să mă pomenesc în faţă cu ceva grozav, şi asta nu era numai un produs al

imaginaţiei mele căci şi calul meu dădea de câtva timp semne de nelinişte.

Urmele fiarei tot nu se vedeau, dar în curând observai că un călăreţ făcuse cu puţin înaintea mea acelaşi drum. Se recunoşteau uşor în tipăriturile potcoavelor.

— Cum mergea? întrebă poliţistul.

— În galop, şi încă foarte repede, căci urmele erau adânci. Deşi erau când vizibile când cu neputinţă de găsit, nu le pierdeam direcţia — urmau de altfel cursul râului, şi ajunsei într-un loc unde defileul stâncos se lărgeşte şi adăposteşte o pădurice destul de deasă. De-abia făcusem primii paşi printre copaci, când se azi detunătura unui foc de armă şi un glonte îmi trecu şuierând pe la ureche...

— O! o! exclamă poliţistul. Devine interesant... Cineva ne-a pus gând rău, hotărât lucru! La ce oră sa petrecut atacul acesta?

— Pe la ora două. De ce?

— Pentru că s-a tras şi asupra mea astă seară, pe-aici aproape... La ce depărtare de-aici se află locul de care vorbeşti?

— La cel mult cincisprezece mile.

— Aşa încât cu un cal, ţinând seama de greutăţile terenului, acest drum poate fi străbătut în trei-patru ore, nu?

— Cam aşa ceva.

— Se poate aşadar ca autorul acestor atacuri să fie unul şi acelaşi. Continuă, te rog... N-ai văzut pe nimeni?

— Deasupra unui tufiş plutea un nor de fum... Am tras şi eu, apoi m-am repezit în direcţia aceea. Cu toate sforţările mele, n-am găsit pe nimeni... Omul care trăsese asupra mea fugise.

— Urmele care te-au călăuzit într-acolo se opreau la păduriştea aceasta?

— Nu, sir. Şi de aceea nici n-am zăbovit mai mult acolo... Soarele începea să coboare spre sfinţit, şi eu voiam să profit de lumina zilei ca să urmez cursul râului până în locul unde se pierde în prăpăstiile de la Gugir... Aşa că dădui pinten calului şi o pornii înainte... După vreo jumătate de oră ajunsei în preajma prăpăstiilor... Dv. Care aţi fost pe acolo, sir, trebuie să ştiţi că apa se năpusteşte de vale într-un vălmăşag de stânci negre şi că pădurea care ia locul pereţilor mohorâţi ai cheilor e în locurile acestea mai întunecoase şi mai de nepătruns decât oriunde... înaintam aşadar mai încet şi calul meu se poticnea încurcându-

se în lianele întortocheate, când, deodată, se opri, cu picioarele tremurânde; nările i se umflară şi atunci avui simţământul unei prezenţe invizibile care ne dădea târcoale în umbră…

Vă mărturisesc, sir, că m-a pătruns frica: toţi nervii mei îmi spuneau că mă pândea o primejdie în faţa căreia nu s-au mai găsit mulţi oameni… Nu sunt din rasa acestor blestemaţi de Hinduşi şi nu cred în Zeii lor înfricoşători şi nici în toate superstiţiile lor în privinţa junglei; aşa că n-am dat îndărăt.

Dar când deodată perdeaua de crengi s-a dat la o parte şi am văzut înaintea mea fata înfiorătoare a făpturii care mă privea, grozăvia clipei a fost atât de mare încât sângele mi-a îngheţat în vine şi mi s-a părut că inima va Înceta să bată!… Am ridicat carabina şi am tras… S-a auzit un urlet şi monstrul s-a năpustit în urmărirea mea…

În urmărirea mea, sir, căci mărturisesc, am fugit!… De altfel, cum aş fi putut ţine în loc calul meu înnebunit?… Şi apoi… Sunt lucruri mai tari decât voinţa omului şi aş putea să jur că nimeni în locul meu n-ar fi îndrăznit să ţie piept monstrului care mă urmărea — căci mă urmărea, simţeam în spatele meu suflarea lui hârâitoare, simţeam pământul cutremurându-se sub picioarele lui grele, simţeam ci încă puţin şi avea să mă ajungă, mă simţeam pierdut.

Deodată avui impresia că în timp ce monstrul alerga după mine, şi pe el îl urmărea cineva, căci auzii zgomotul pietrelor lovite de potcoavele unui cal, şuieratul unei cravaşe, zăngănitul unui lanţ ca acelea cu care sunt pedepsiţi elefanţii nărăvaşi şi sunetul unei voci. Da, al unei voci, al unei voci omeneşti care poruncea fiarei şi o striga înapoi…

— Şi pe urmă ce s-a mai întâmplat, domnule intendent, întrebă detectivul.

Majordomul tresări ca şi cum ar fi fost trezit brusc din somn.

— Pe urmă, bolborosi el… pe urmă?… dar despre ce vorbeam?… A! pe urmă… da… dihania era în dosul meu gata să mă înhaţe, când omul o mai chemă odată şi-i vorbi… Atunci… Dar ce vă pot spune?.. Mire cu neputinţă să precizez în ce moment a încetat urmărirea… Sunt sigur însă că monstrul m-a fugărit pân-aici, căci îmi amintesc bine că în *rukh,* în timp ce străbăteam luminişul în care mai pătrundea lumina slabă a amurgului, i-am văzut umbra întinzându-se spre mine, şi dincolo de mine, la nesfârşit!… Pe urmă, nu mai ştiu… am spus ce

aveam de spus şi cred că mi-ara făcut datoria… Cred că un om cât de puternic şi cât de viteaz, tot n-ar fi făcut mai multă ispravă ca mine!

— Mai răspunde-mi, te rog, la câteva întrebări… Pe călăreţul din dos nu l-ai putut vedea măcar o clipă?

— Am întors capul spre el prima dată când l-am auzit strigând. Dar se înnoptase. L-am întrevăzut, doar calul, un cal de culoare deschisă, alb probabil… Cât despre om, i-am ghicit faţa, care forma în întuneric un punct mai alburiu, dar n-am putut desluşi nimic.

— Şi… fiara? cum era?

— Asta v-o pot spune, căci fioroasa ei imagine mi-a rămas înaintea ochilor… E mai mare decât un bivol, dar umblă ridicat pe picioarele dinapoi. Braţele-i sunt din cale afară de lungi şi-i ajung aproape până la genunchi, capul îi e uriaş şi păros, pe un gât foarte scurt. Pe trup nu pare să aibă păr; şi namila spurcată nu aleargă ci înaintează prin salturi, răgând!

— Ciudat, tare ciudat! Şi îţi total, a ce seamănă?

— A nimic cunoscut… Totuşi, dacă e vorba s-o comparăm cu ceva, aş spune că e un fel de maimuţă uriaşă dar cu aşa deosebiri, încât e sigur că nu e nici maimuţă şi nici ceva înrudit…

— Hm!… încă o întrebare, te rog… Ce limba vorbea omul?

— O limbă pe care n-o cunosc sau cel puţin pe care n-o înţeleg, căci mi s-a părut c-am mai auzit-o cândva… Unde? nu-mi pot aminti…

— N-ai putut prinde niciun cuvânt?

— Unul singur. Dar era fără îndoială numele cu caro chema pe acest monstru ieşit din iad.

— Şi care e acest nume?

— Tari!

Răspunsul acesta; fu urmat de o tăcere. De tulburare niciunul nu putea să vorbească. Sir Hedley nu se clintise. Faţă de mutismul *şi* de imobilitatea aceasta poliţistul socoti de datoria lui să intervină.

— Ce ordonaţi acum, d-le? întrebă el.

Bătrânul ridică încet capul.

— Vă rog, deocamdată, să mă lăsaţi singur, răspunse el; am să vă chem când voi avea nevoie de dv.

Cei doi oameni se retraseră. Sir Hedley rămase singur. Părea

adâncit într-o cugetare intensă. Stătu aşa multă vreme, cu fruntea în mâini, fără să facă o mişcare. Afară era linişte şi noapte.

Sir Hedley ridică brusc capul.

— Cu riscul să mor, trebuie să intru în acţiune eu însu-mi. Numai atunci îmi voi regăsi copila!…

Cu o sforţare supremă se sculase. În acelaşi moment, din grădină se auziră glasuri agitate. Uşa verandei se deschise brusc.

Poliţistul intră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă sir Hedriey.

— Domnule, răspunse poliţistul, am fost să examinez rana calului mort,

— Ce rană?… A, da, focul de armă… Şi?

— Să vedeţi; sir: în timp ce noi eram aci, a umblat pe-acolo cineva. A scormonit cu un cuţit prin rană… Glontele a fost extras şi singura mărturie care ar fi putut să ne îndrume în cercetările noastre a dispărut!

CAPITOLUL 6.
UN FAPT NOU

Nici în noaptea aceasta sir Hedley nu-şi găsi odihnă. Rămase în fotoliul lui până la revărsatul zorilor, nemişcat şi mut, cu ochii larg deschişi în umbră, dar atât de pierduţi în nemărginirile lui lăuntrice, încât în jurul lui, nimic nu mai exista…

Poliţistul şi Mr. Cobbs, când se văzură nevoiţi să lucreze după cum îi tăia capul, se hotărâră să discute chestiunea în toate amănuntele ei. Detectivul simţi cel dintâi nevoia de a continua ancheta.

Servitorii se întoarseră cu toţii la bungalow. Îi înşiră pe toţi la rând în curte şi le examină cu luare aminte mâinile şi hainele.

— Ce speri să descoperi? întrebă intendentul, destul de mirat de aceste manevre al căror rost nu-l pricepea.

— Carnea calului a fost scurmată adânc pentru a scoate din ea proiectilul, explică poliţistul. Rar de tot se întâmplă ca o asemenea operaţie, făcută în grabă, să nu lase vreo urmă de sânge… Dar nu, nu văd nimic… La urma urmelor se prea poate ca agresorul să nu fie unul dintre oamenii aceştia… Dar vreau să fiu sigur… Aduceţi toţi armele voastre!…

Oamenii se duseră să-şi ia carabinele, apoi se întoarseră, formară din nou rândul, deschiseră culasele şi prezentară ţeava cu gura înainte. Detectivul puse ochiul la fiecare şi le examina cu băgare de seama interiorul… Dar îi fu uşor să se încredinţeze că nu fusese tras niciun cartuş.

— Evident, mormăi el, nu într-aci trebuie să ne îndreptăm cercetările. Eram sigur de asta din capul locului, dar ştii, paza bună… nu-i aşa, Mister Cobbs?

— Şi acum?

— Ce-ai zice dacă ne-am duce să aruncăm o privire pe locurile unde a murit calul meu? Lumina zilei ne va dezvălui poate lucruri pe care noaptea ni le-a ascuns.

— Haidem! spuse majordomii.

Leşul calului era întins tot în acelaşi loc, dar afară de

misteriosul individ care avusese grijă să facă să dispară dovezile atentatului lui, trecuseră pe acolo şi animalele de pradă ale nopţii, care rupseseră din hoit câteva hălci mari de carne.

Împrejur pământul era însângerai, şi când cei doi se apropiară, câţiva vulturi, îmbuibaţi, îşi luară greoi zborul şi se opriră pe crengile copacilor dimprejur.

— N-o să m-ai găsim niciun indiciu, spuse majordomul. Vezi bine că pământul e răscolit de fiare şi acoperit cu resturi din cadavru… Şi apoi, crezi că e prudent să ne aventurăm aşa, fără arme, în timp ce la câţiva paşi de noi se poate că stă ascuns duşmanul?

— Să aibă el Îndrăzneala de a veni până aici?

— Păi, azi noapte n-a venit?

— Noaptea, da, dar ziua-n amiaza mare?

— Ziua, noaptea — în orice caz nu e sănătos să zăbovim prea mult aici. De altfel ce speri să vezi?

Poliţistul nu răspunse îndată. Se aplecase şi se uita cu mare atenţie pe jos.

— Iată întipăritura lăsată de potcoava unui cal, spuse el în cele din urmă. Şi al meu nu a trecut pe aici… Ia te uită şi d4a. Urma se vede foarte bine dintre ierburi. Şi e proaspătă de tot.

— Ascultă! Spuse deodată intendentul… N-ai auzit ceva?

— Da, mi s-a părut şi mie… probabil că se mişca vreo pasăre în tufiş…

— Nu face atâta zgomot o pasăre…

— Atunci o maimuţă…

— Maimuţele nu umblă la ora asta.

— Dar atunci, ce crezi să fie?

— Te sfătuiesc încă odată: să fim prudenţi. Pădurea e vicleană, plină de capcane… Bagă de seamă!…

Zgomotul se repetase ceva mai încolo în desiş. Poliţistul înainta cu hotărâre în direcţia aceea.

În locul acesta lianele împletite erau mai dese şi mai încâlcite ca oriunde; unele se întortocheau şi se suceau pe jos, altele azvârlite prin spaţii de la un copac la celălalt, alcătuiau un fel de punţi suspendate naturale, atât de groase încât aproape împiedicau lumina să pătrundă. Sub unul din aceste poduri aeriene ajunsese detectivul. Mr. Cobbs rămăsese în urmă, supraveghind atent împrejurimile.

Dar zgomotul nu se mai repetase şi poliţistul se gândea se se-

ntoarcă; deodată vocea majordomului îl făcu să tresară:

— Deasupra d-tale! strigă el; deasupra d-tale! bagă de seamă!

Când ridică ochii, omul tocmai mai avu timp să vadă coborând din creangă în creangă şi din frunzet în frunzet, un mic pătrat alb, care căzu apoi făcând rotocoale, la picioarele lui…

— Cine mi-a aruncat asta? strigă el. Ai văzut?

— Am văzut o umbră deasupra d-tale şi puntea de liane mişcându-se!… A, iată un copac mort pe care ne-am putea urca!… Fuga!…

Cei doi oameni se repeziră şi ajunseră pe plasa de otgoane naturale, care se legănau sub greutatea paşilor lor; era un fel de bulevard capricios care se afundă în adâncimile frunzişului, unul din misterioasele drumuri aeriene folosite de cetele de maimuţe… Dar aleea era pustie cât vedeai cu ochii.

— Ei, comedie! se oţărî poliţistul; drăcia asta care mi-a căzut în cap numai fruct care creşte prin copaci nu el… Trebuie să fi fost aruncată de cineva!

— Dar ce este pătrăţelul acesta?

— Vezi d-ta singur!

Mr. Cobbs luă din mâinile detectivului lucrul pe care i-l întindea acesta.

Era o foaie de pergament foarte grosolan preparat, îndoită în două şi lipită la margini; pe una din feţele lui se vedeau semne de scris… Majordomii citi inscripţia. Se compunea numai din aceste cuvinte: „Lui sir Hedley Weldons”.

— Pe legea mea, exclamă poliţistul, iată un mod ciudat de a-şi pune scrisorile la cutie! Mă-ntreb iarăşi, cum de a ajuns asta aici? Trebuie să alergăm după originalul curier care a adus-o: nu poate fi departe de-aici!…

— Domnule, îl întrerupse majordomul cu o voce gravă, cuvintele acestea au fost scrise de mâna lui Miss Elsie, şi cerneala întrebuinţată a fost sânge.

CAPITOLUL 7.
VĂLUL MISTERULUI SE RIDICĂ O CLIPĂ

Majordomul şi tovarăşul lui o porniră fuga pe podul de liane şi alergau la întâmplare, drept înainte.

Dar, cu toate sforţările lor nu putură ajunge ciudata ştafetă; nu se putea merge prea repede pe aceste liane mişcătoare; alte alei se întretăiau mereu cu ea cruciş *şi* curmeziş. Fură nevoiţi să se întoarcă din drum fără să fi descoperit nimic.

Atunci examinară de mai aproape pergamentul.

Cum observaseră şi înainte, era o foaie subţire de piele uscată, preparata într-un mod destul de rudimentar, ceea ce dovedea la cel care o lucrase în modul acesta, fie o lipsă de experienţă, fie o mare primitivitate; cu alte cuvinte, era opera unui sălbatec sau a unui om civilizat nu prea priceput la astfel de lucrări.

Pana care slujise la scris fusese tăiată dintr-o trestie; asta se cunoştea după grosimea trăsăturilor; în sfârşit, precum am mai spus, literele fuseseră scrise cu sânge. Cu toată primitivitatea instrumentelor de care se slujise miss Weldons scrisul ei nu era greu de recunoscut.

De îndată ce se vădi că toate cercetările erau zadarnice şi că, deocamdată cel puţin, speranţele de a afla cine era misteriosul aducător al scrisorii trebuia părăsită, Mr. Cobbs socoti că lucrul cel mai urgent era să predea acest bilet destinatarului lui.

Sir Hedley trebuie că fusese chemat de o presimţire, căci la sosirea lor, cei doi oamenii îl găsiră în grădină, palid şi agitat, umblând cu paşi mari de-a lungul gardului viu şi cheltuindu-şi astfel într-o ultimă încordare şi energie, forţele ce-i mai rămăseseră.

— Aduceţi vreo noutate? strigă el când îi văzu.

— Da, sir „şi anume una de cea mai mare importanţă. Iată un răvaş scris de mâna lui miss Weldons!

— De la fiica mea? Ce vorbeşti! Dă-mi-l, dă-mi-l repede! Cum

l-aţi căpătat? Cine l-a adus? Nu! toate astea mi le puteţi spune pe urmă... Cel dintâi vreau să ştiu...

Bătrânul fu nevoit să se sprijine, ca să nu cadă, de braţul intendentului, dar slăbiciunea aceasta nu ţinu mult. Cu o sforţare energică, sir Hedley se reculese. Despături pergamentul, pe care degetele lui puternice îl mototoleau, şi iată ce citi el, cu o voce sugrumată de emoţie:

Tată,

Sunt prizoniera unui om care poate face cu mine ce vrea. A luat asemenea măsuri încât oricât m-ai căuta, îţi va fi cu neputinţă să mă găseşti. Nu ştiu ce-are de gând cu mine, dar ştiu că n-ar pregeta să mă facă să pier în cele mai groaznice chinuri dacă nu l-aş asculta orbeşte. Mi-e frică, mi-e frica de moarte, tată, mai ales că omul acesta este ajutat în uneltirile lui de o fiinţă supranaturală şi aşa de fioroasă, încât dacă va trebui să mai stau mult în preajma ei, simt că mă va ucide groaza! De aceea te implor să mă salvezi. Şi mă poţi salva, primind condiţiile care mi se ordonă să ţi le supun. Iată-le:

Te vei angaja pe cuvânt de onoare, printr-o hârtie semnată de tine, să nu întreprinzi nicio urmărire, să nu încerci niciun fel de represalii împotriva celui care m-a răpit, să-i acorzi mâna mea în cel mai scurt răstimp legat; să-i verşi un preţ de răscumpărare în schimbul căruia vei avea dreptul să mă revezi. Această sumă e fixată la douăzeci de mii de lire sterline plătibile într-un an. Va trebui să dai îndată două sute de mohuri de aur.

Trebuie să mai adaug, tată, că mă plec acestor condiţii, preferând orice, groaznicului sfârşit ce mă aşteaptă dacă refuzi. Hotărârea ta o vei face cunoscută depunând, înainte de a se înnopta, răspunsul tău scris la rădăcina copacului Jamuh, arborele sfânt care se înaltă stingher între stâncile pustii de la Isha, deasupra prăpastiei Gugir. Vei jura să nu pui acolo nicio supraveghere... Dacă totul va fi făcut întocmai ne vom vedea curând.

Salvează-mă, tată! singura mea nădejde eşti tu... Dihania înfricoşătoare dă târcoale şi urlă prin jurul meu, în beznă... Mi-e frică!

Fie-ţi milă de copila ta care te iubeşte!

Când sfârşi citirea acestei scrisori, sir Hedley rămase mut; expresia feţei lui era aşa de înspăimântătoare, iar trăsăturile atât de descompuse, încât, de n-ar fi fost flacăra mistuitoare care se aprinsese în ochii lui, l-ai fi putut crede mort.

Bătrânul ridică în sfârşit capul, ca şi cum ar fi luat o hotărâre:

— Rândurile acestea au fost smulse cu forţa, spuse el. Ele nu înfăţişează voinţa copilei mele. Refuz să mă supun.

Poliţistul îl privi mirat.

— Şi ce aveţi de gând, sir?

— Iată cum rămâne: cineva, Cobbs, de pildă, va duce diseară, în mod vizibil, banii la locul indicat. Apoi se va întoarce aici, tot având grijă să umble aşa încât să fie văzut Dar în timpul acesta, noi îl vom urmări, pe ascuns, fireşte. Vom sta la pândă şi vom aştepta ca necunoscutul să vie să ia scrisoarea… În clipa aceea, vom intra în acţiune.

— Dar gândiţi-vă sir, că dacă nu reuşim să-l prindem, dv. Aţi semnat în felul acesta sentinţa de moarte a fiicei dv.!

— Ai dreptate, ticălosul poate să ne scape. Atunci să adăugăm la bani o scrisoare cu aceste cuvinte: „Cer trei zile răgaz de chibzuire”. În felul acesta, vom câştiga timp. Şi până în trei zile trebuie, înţelegeţi, trebuie s-o fi găsit!

— Încă odată vă spun, sir, băgaţi de seamă! începeţi o luptă grozavă! Gândiţi-vă că, până în momentul acesta, nu noi am fost cei mai tari!…

— Sir, interveni şi majordomul, ascultaţi-i sfatul! Vă socotiţi prea sigur de dv.: puterile vă pot părăsi!… Amintiţi-vă că în timpul nopţii celeia îngrozitoare, boala v-a doborât la pământ!… Dacă şi acum slăbiciunea v-ar dovedi!…

— Fiţi pe pace! În primul rând, de data asta nu voi fi singur; şi apoi îmi voi lua măsuri de prevedere împotriva bolii.

Cei doi oameni se înclinară şi se retraseră în tăcere. Bătrânul se întoarse spre casă.

Se urcă în biroul lui, numără cele două sute de piese de aur, şi scrise câteva rânduri pe o foaie de hârtie. Apoi se echipă, îşi luă armele şi coborî apoi în grădină, unde poliţistul îl aştepta deja.

După câteva minute sosi şi majordomul.

— La drum! spuse bătrânul.

Nu încăpea discuţie. Majordomul se duse în grajd, de unde se

întoarse cu un cal. Intr-adevăr, numai el trebuia să înainteze călare. Lui sir Hedley şi poliţistului le era mai uşor să se furişeze neobservaţi umblând pe jos.

Înainte de plecare, stăpânul dădu ultimele instrucţiuni:

— Sper că ai înţeles bine, Cobbs, spuse el. Depune banii şi scrisoarea în aşa chip încât dacă stă cineva la pândă, să te vadă bine la venire şi la plecare. Apoi te întorci la bungalow fără să-ţi mai pese de noi. Şi acum ia-o înainte, noi te urmăm.

Majordomul se depărtă călare, la pas.

Era noapte când ajunseră lângă prăpastia Gugir.

În timp ce se strecurau cu băgare de seamă printre copaci, cei doi oameni văzură, la lumina lunii ce răsărise la orizont, pe majordom, care se întorcea după ce lăsase banii şi scrisoarea între rădăcinile copacului sfânt. Când trecu pe lângă ei, poliţistul scoase un uşor fluierat. Călăreţul îi văzu şi le făcu semn că-şi îndeplinise misiunea. Apoi se depărtă în galop şi dispăru în pădure.

Sir Hedley şi tovarăşul lui se postară în aşa fel încât să vadă tot terenul care se întindea înaintea lor. Nimic nu era între *ei* şi copac. În mijlocul haosului de stânci îngrămădite claie peste grămadă, acesta se înălţa spre cer, falnic, masiv, negru. Să te apropii de el fără a rămânea complet. Descoperit, era cu neputinţă. Împrejur, nimic nu se clintea. Totul era linişte şi imobilitate.

Bătrânul îşi recăpătase acum tot curajul. Puterile îi reveneau susţinute de nădejdea recuceririi celeia care însemna pentru el mai mult decât viaţa.

Încetele ceasuri ale nopţii *se* scurseră…

De două ori trecuseră, în cursul acestei interminabile aşteptări, nori pe deasupra. Lunei, în tinzând noapte de nepătruns deasupra pustiei. În umbră alergară foşnete. Dar nu se putea vedea nimic.

Cu toate acestea, nimic nu îndreptăţise să se bănuiască în preajmă vreo prezenţă omenească.

Singurele zgomote auzite fuseseră pricinuite de animalele obişnuite ale junglei care vânau sau erau încolţite.

Aşadar, misteriosul necunoscut nu venise la întâlnire. Oare bănuia ceva? Stătea şi el la pândă? Ce făcea? Unde era? Cine era?

Zorile se iviră tragice, cuprinseră cerul, revărsară lumină

peste toate celea…

Sir Hedley se sculă în picioare… Îl rodea o presimţire neagră… În cele din urmă nu se mai putu stăpâni… Fără să se sinchisească dacă îl observa sau nu cineva, fără să se gândească la primejdiile la care se expunea, lepădă orice prudenţă şi alergă la copac. Văzu numaidecât că sacul cu aur dispăruse… Dar între rădăcini era parcă zvârlit ceva…

Bătrânul se aplecă şi ridică obiectul… Era o eşarfă lungă de mătase albă, mânjită toată cu sânge încă proaspăt… Şi — pe toate spaimele nopţii, morţii şi ale infernului! — eşarfa aceasta era a lui Elsie!…

Era a lui Elsie, în privinţa aceasta nu încăpea îndoială! 0 purta doar pe umeri în seara răpirii ei! Atunci?… ce se întâmplase? Ce însemna sângele acesta, sângele acesta roşu?… Să fi fost al copilei lui, Doamne Dumnezeule?… Să fi fost executată fioroasa răzbunare?…

Vai! răspunsul era prea sigur!… Şi zdreanţa aceasta parfumată, cu pete purpurii închise, însemna că răpitorul-călău nu iertase…

CAPITOLUL 8.
APAR LITERE MISTERIOASE

La vederea sângelui cu care era mânjită eşarfa fiicei lui iubite, sir Hedley scoase un strigăt înfricoşător al cărui ecou răzbi până la stâncile sălbatice ale Ishei, trezindu-le.

Poliţistul auzi strigătul, şi veni în fugă, îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat, sir, de aţi strigat aşa?

Drept răspuns, sir Hedley desfăşură petecul de mătase mânjită, şi arătând poliţistului petele roşii:

— Asasinată! murmură el, scuturat tot de un fior de groază.

Urmă o lungă tăcere.

Gel dintâi o rupse poliţistul.

— Sir, stărui omul, ce aveţi de gând să faceţi? Gândiţi-vă că încă nu e totul sfârşit cu asta… Dacă această crimă mişelească a fost într-adevăr săvârşită, gândiţi-vă că făptaşul e încă în viaţă şi că sângele vărsat strigă după răzbunare! Şi apoi, oricât de trist ar fi, nu puteţi lăsa nefericita victimă fără lăcaş de veci!…

Energia neîmblânzită a bătrânului birui încă odată slăbiciunea lui trecătoare. Până n-avea să vadă cu ochii lui cadavrul copilului său, n-avea să-şi piardă nădejdea, oricât de nebunească ar fi putut părea altcuiva…

Întorcându-se brusc spre poliţist, sir Hedley îl smuci de încheietura mânii:

— Haidem! îi spuse el.

Cei doi oameni se depărtară.

În tot acest timp rămăseseră în picioare în mijlocul unui teren descoperit, expuşi din toate părţile. Cu toate acestea nu fuseseră ţinta niciunui atac. Locurile rămăseseră liniştite şi pustii.

Nicio nădejde să descoperim ceva aici. Pământul acesta pietros n-a conservat nicio urmă. Trebuie să ne continuăm, cercetările în altă direcţie.

— Ce credeţi să facem, sir?

— Îmi spune ceva, că banditul care de data asta şi-a bătut joc de noi nu şi-a spus încă ultimul cuvânt. Un om care impune condiţiile pe care mi le-a impus mie, nu renunţă de bună voie la o avere numai de dragul unei răzbunări!... Astfel de brute sunt mai lacome de aur decât de orice altceva; dragostea ticăloasă pe care acest monstru pretinde că o are pentru fiica mea, ar păli în fa {a unui preţ de răscumpărare — dacă ar avea de ales... Fii sigur că are să mai facă o încercare. Stofa înroşită cu sânge a fost pusă acolo doar ca să ne înfricoşeze şi să ne silească să ne supunem.

— Se prea poate, domnule. Dar, în acest caz, dacă primiţi o nouă propunere, sper că nu veţi sta s-o mai discutaţi.

Îţi închipui că am să primesc fără condiţii?

— Evident, sir! Ar fi o nebunie să mai încercaţi să luptaţi. Omul acesta e mai tare ca noi.

— Ascultă bine ce-ţi spun, răspunse bătrânul, plin de calm. Sunt hotărât să lupt până la capăt. Dacă omul acesta nu-mi cere toată averea, şi dacă voi vedea că nu-l pot dovedi, voi cădea la înţelegere cu el; dacă mă va pune să jur că nu voi recurge la represalii împotriva lui, voi jura... Dar dacă îşi închipuie să mă facă, de bună voie sau cu sila, să-i dau pe Elsie, se înşeală: să ştiu chiar că astfel îmi trimet fata la moarte, nu voi ceda!...

— Gândiţi-va, sir, că banditul poate fugi cu d-ra, fără să vă mai aştepte permisiunea dv.

— Elsie ar prefera să în fruntea moartea, evadând!... Şi apoi, pământul nu e aşa de mare încât să nu-l pot descoperi chiar dacă s-ar ascunde în gaură de şarpe...

— Şi dacă îşi pune în aplicaţie fiorosul lui plan?... Dacă, în cele din urmă, exasperat, supune pe nefericita copilă la cele mai crude torturi?

— Mai bine tortura decât să fie a unui asemenea om!... Dar încă n-am ajuns aşa de departe. Nu va trece mult şi banditul va scoate din nou capul la lumină!

— Ah! sir, admir încrederea dv., dar, cu părere de rău, n-o pot împărtăşi!.. Prea ne zbatem în beznă în mijlocul unei drame îngrozitoare! Suntem pierduţi în mijlocul imposibilului şi supra-naturalului!

— Nu există „imposibil”! Nu există „supranatural”!

— Cu toate acestea, criminalul e ajutat în sinistrele lui uneltiri de o fiinţă misterioasă şi necunoscută...

— Misterioasă, tocmai pentru că deocamdată ne mai e necunoscută. Dar, de îndată ce o vom cunoaşte, misterul va dispărea, de asta poţi fi sigur!

— Să dea D-zeu să aveţi dreptate, domnule.

Tot discutând aşa, cei doi oameni se întorseseră agale spre casă.

Când ajunseră, se făcuse dimineaţă de-a binelea. Soarele care se ridicase mult, lumina puternic zidurile locuinţei. Trecând bariera gardului viu, sir Hedley ridică ochii... Privirea i se îndreptă spre camera în care, timp de douăzeci de ani, odihnise fără griji fiinţa negrăit de scumpă pe care o purtase necontenit în inima lui, şi atunci inima i se strânse din nou violent, se simţi deodată cuprins iar de toate temerile şi din nou se strecură în el groaznica îndoială... Se lăsă să cadă pe o bancă, şi, cu fruntea în mâini, zgâlţâit de fiori, gâfâind, se porni pe un plâns amar.

Respectându-i durerea, poliţistul se retrăsese fără zgomot spre casă.

După câteva minute se întoarse, aducând cu el un cal înşeuat, şi însoţit de Aii, servitorul, cu care vorbea în şoaptă. O secundă cei doi oameni părură să stea la cumpănă, făcură câţiva paşi în direcţia bătrânului. Apoi, văzând că acesta n-avea ochi pentru nimic ce se petrecea în jurul lui, se îndreptară spre gardul vin, îl trecură şi dispărură în pădure.

Sir Hedley rămase multă vreme cufundat în frământul lui lăuntric. În cele din urmă ridică totuşi capul, cu un gest care dovedea că făcuse o sforţare ca să se smulgă din gândurile lui negre; strigă:

— Nihal Singh!

Pe uşa bungalow-ului se arătă Hindusul.

— Trimete-mi pe Mr. Cobbs, spuse bătrânul.

— Pe majordomul tău?

— Da, pe el... Ei? du-te! ce mai aştepţi?

— Majordomul nu-i aici, sahib.

— Dar unde e?

— Habar n-am!

— Cum habar n-ai? A plecat fără să-ţi lase ordine?

— A plecat doar cu tine, aseară sahib, precum ştii.

— Cum asta? Şi de atunci nu s-a mai arătat la bungalow?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur, stăpâne. Am aşteptat treaz în casă toată noaptea.

„Ce să mai însemne şi asta?” murmură pentru sine sir Hedley. Îi dădusem totuşi ordin…

Dacă bătrânul s-ar fi uitat în clipa aceasta la servitorul lui, ar fi fost uimit de expresia ciudată ce se zugrăvise pe faţa acestuia în timp ce rostea ultimele lui cuvinte. Dar stăpânul privea într-altă parte şi Hindusul îşi reluă repede înfăţişarea lui de nepăsare. Apoi el se depărtă încet îndreptându-se spre gardul viu. Sfredeli o clipă cu privirea adâncul pădurii, după care făcu un semn misterios şi se întoarse lângă stăpânul lui, care nici de astă dată nu văzuse nimic.

— Se întoarce Ali, spuse servitorul.

Sir Hedley ridică mirat capul.

— De unde se întoarce? Plecase undeva?

— Mă dusesem să arăt poliţistului drumul, spuse noul venit schimbând repede cu Nihal Singh o privire plină de tâlc.

— Ce drum? Unde s-a dus.

Hindusul păru să şovăie o clipă.

— Nu mi-a spus nimic despre planurile lui, răspunse apoi indianul. Voise adineaori să vorbească cu tine, dar n-a îndrăznit să te turbure. Atunci m-a însărcinat să-ţi spun că e plecat în cercetări şi că să n-ai nicio grijă de lipsa lui.

— Ce înseamnă asta! Trebuia să aştepte ordinele mele, spuse mâniat bătrânul. Nu putea să mă anunţe înainte de a pleca şi să-mi ceară sfat?

Ali făcu un semn că el nu ştie nimic.

Cu un gest iritat, sir Hedley îl arătă că nu mai avea nevoie de el.

Ali plecă. Dar Nihal Singh rămăsese pe loc în faţa stăpânului lui.

— Sahib? spuse el într-un târziu.

— Ce mai vrei?

— Nu faci bine că stai aci. Eşti în bătaia soarelui şi căldura e zăpuşitoare. Gândeşte-te că eşti încă slab şi că boala ţi se poate întoarce.

— Ei, asta-i! strigă bătrânul înfuriat, am ajuns un copil care nu mai ştie ce face?… Unul face ce-i trăsneşte prin minte fără ordin de la mine, altul îmi dă sfaturi! Pleacă de aici şi lasă-mă în pace! …

Servitorul se retrase bâiguind scuze.

Sir Hedley lovi cu pumnul în banca pe care şedea.

— Da, iată în ce hal am ajuns… murmură el… să mă socotească lumea drept un moşneag neputincios care şi-a pierdut judecata şi capacitatea de acţiune. Asta e trista soartă a celor care n-au ştiut să moară la timp…

Sir Hedley lăsă capul în piept şi oftă cu amărăciune. Da, ce mai încolo-ncoace, oamenii aceştia aveau dreptate să lucreze fără să-l întrebe. Stăpânul nu mai era stăpân şi nu mai ştia să comande!… Nu ştiuse să învingă pe temutul duşman!… Şi acesta întindea acum în umbră invizibile capcane în care oricine putea cădea şi muri!…

Muri… Dacă Elsie, Dumnezeule mare! avea să moară? Era de gândit cu gândul aşa ceva?… Nu cam asta spunea scrisoarea?

Scrisoarea?

Oare unde-o pusese?

Sir Hedley se scotoci febril prin buzunare, şi în sfârşit scoase pergamentul mototolit, pe care-l despături:

— Da! aşa el Şi chiar Elsie, nu altcineva a scris lucrurile astea! Elsie!… Ale ei sunt cuvintele pe care Ic luminează în clipa aceasta razele soarelui…

Dar ce să fac, Doamne, ce să fac?… Să mă iau după slugi: să renunţ la o luptă nebunească şi să dau pe fetiţa mea omului acestuia?

Omului acestuia?… Harold Graham!… Nu, nu poate fi el… Nu pot crede una ca asta!… Omul acesta care a fost oaspele meu, care a mâncat din aceeaşi pâine cu mine, care mi-a ţinut mâna într-a lui şi, culmea grozăviei! care a vorbit de iubire copilei mele!…

O! de ce în loc de acest răspuns anonim, în loc de acest petec de mătase însângerat, nu s-a dat pe faţă lăsând o hârtie scrisă de mâna lui, iscălită cu numele lui? Cum am să ştiu, cum am să pot şti vreodată?

„Salvează-mă, tată, singura mea nădejde eşti tu.”

Da, aici, în cuvintele astea pe care le am înaintea ochilor, e Elsie care mă cheamă.

Şi eu care n-ara fost în stare s-o salvez!… Puiul meu drag bătut de soartă, unde eşti?

„Fiinţa fioroasă dă târcoale şi urlă în jurul meu în întuneric!… Mi-e frică!...”

Nu-ţi fie frică, nu te teme, mica mea Elsie! Tăticul tău e aproape şi te aude… O! măcar tu, păstrează-ţi toată încrederea în el… Tu ştii bine că el te va apăra până la moarte!… Răspunde-i, vorbeşte-i, cheamă-l din fundul umbrei fără de margini în care se zbuciumă deznădejdea ta! O! te implor, dacă în sufletul tău mai e viaţa, dă un semn suprem sufletului meu, arată-i-te!...

„Nu te supu…”

Ce să fie asta? De unde e această frântură de cuvânt răsărită în jurul scrisorii?

Cerneala e alta, decât la rândurile celelalte, nu mai e materia ceea cafenie… bate în vânăt… e tare spălăcită… spectrală aproape…

O! gemu sir Hedley cu o voce sugrumată, partea cea mai grozavă din tot ce s-a întâmplat, abia acuma vine… Înnebunesc! …

Cu toate acestea, nu era o halucinaţie. Înaintea ochilor lui, sub razele arzătoare ale soarelui care cad perpendicular pe pergament, apar una câte una litere…

Încet, încet se înşiruie una după alta…

Sir Hedley îşi trece mâna pe frunte şi ridică ochii la cer ca pentru a cere un ajutor în deznădejdea lui.

Deodată exclamă:

— Înţeleg!… înţeleg!… căldura soarelui!…

Aceasta şi era explicaţia.

Într-adevăr, anumite substanţe depuse pe o foaie de hârtie, nu lasă, la temperatura obişnuită, decât o urmă incoloră, dar care se înnegreşte, iese la iveală sub acţiunea căldurii… Literele scrise cu zeamă de lămâie, de pildă, sau cu o mulţime de alte lichide vegetale, nu se pot ghici, dar dacă le apropii de o flacără, devin citeţe.

„Nu te supune… Cuvintele acestea îmi sunt…”

Cuvintele apar treptat, unul câte unul, literă cu literă. Mulţumită cunoştinţelor ei de botanică, Miss Elsie a ştiut să culeagă o plantă potrivită pentru această întrebuinţare, şi profitând de un moment de neatenţie a paznicului ei, a încercat mijlocul acesta disperat de salvare. Dar oare a avut ea timp să serie totul? Îşi va mai dezvălui scrisoarea, ţinută atâta vreme în buzunar, secretul? Doamne, ce încet merge!

„Cuvintele acestea îmi sunt dictate cu de-a sila… *Vino în ajutorul meu!… Sunt…”*

O! nu cumva se vor opri aci cuvintele liberatoare?… Flacără arzătoare a soarelui divin, îndură-te de noi, ajută-ne! Luminează cu razele tale tainele, beznele acestea!…

…*„Vino în ajutorul meu. Sunt prizonieră în peşterile munţilor*, *într-o regiune pe care n-o cunosc*, *lângă o mlaştină mare…”*

Hai! numai câteva rânduri încă pe foaia asta, şi copila iubită e salvată!…

„… *Lângă o mlaştină mare… Şi călăul care mă ţine în puterea lui e…”*

„E…” Cum? Mai departe nimic?
O dâră neagră arată că scrisoarea a fost smulsă brusc; pesemne că ultimele litere încă nu erau uscate când pergamentul a fost împăturit brusc…
Nu mai apare nimic… Nimic… Nu, degeaba, mai mult nimic nu apare…
— A! La urma urmelor, ce-mi pasă de numele criminalului… În primul rând trebuie găsită Elsie…
O văgăună în munţi, lângă o mlaştină mare…
Pe unde vine asta?

CAPITOLUL 9.
RĂZBUNARE SAU CRIMĂ?

Se înserase şi sir Hedley mai stătea închis în biblioteca lui, printre vrafuri de hărţi, planuri, atlase, necăjindu-se că încă nu descoperise nimic.

În mai multe locuri, semne roşii pe documentele pe care le consulta arătau că unul sau altul din aceste puncte putea să corespundă semnalmentelor date de tânăra fată. Dar cu toate acestea Sir Hedley era la mare încurcătură: pe care din ele să le aleagă?

— Nu e niciun mijloc de a smulge scrisorii secretul? murmură el cuprins iar de neastâmpăr.

Aprinse o lampă şi expuse la flacără scrisoarea pe care o ţinea în mâinile lui tremurânde. Pergamentul se scoroji, flacăra aproape arse pe el un cerc care se mări într-un fel de aureolă roşcată, dar nicio nouă literă nu se ivi.

Bătrânul îşi reluă trist cercetările.

— Numai întâmplarea mă poate călăuzi, conchise el. Mlaştini mari într-o regiune sălbatecă sunt lângă Djohar-Ghali: poate acolo să am norocul să dau de misterioasa ascunzătoare... În orice caz, destul timp pierdut!... Trebuie cu orice preţ să mă lămuresc.

Sir Hedley bătu într-un gong. După câteva secunde apăru Nihal Singh.

— Ce doreşti, Sahib?

— Ai să pui şeaua pe iapa neagră.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă ai să aduci aici carabina mea şi ai să-mi umpli cartuşiera. Până într-un sfert de oră trebuie să fiu plecat

Hindusul se depărta grăbit, alergă la grajduri, apoi, ajutat de Aii, înşeuă trei cai.

După câteva minute, cei doi servitori se întoarseră la bungalow, şi dacă bătrânul ar fi putut asculta ce şuşoteau ei

între ei pe verandă, iată ce-ar fi auzit:

Ali spunea:

— Nu îndrăznesc. Dacă pe urmă află, suntem morţi!

Şi Nihal Singh răspundea:

— De aceea trebuie să prindem din zbor răzbunarea noastră, până nu-i prea târziu. Uită-te la Sahib şi vezi cura e zilele astea. E aşa de închis în durerea lui, că n-o să-i treacă măcar prin cap să puie la-ndoială cuvintele noastre... Să-i dăm numai nădejdea că va putea pedepsi pe vinovat şi ne va urma unde-l vom duce noi... Ascultă-mă şi haidem!

— Fii prudent, Nihal Singh! Mi-e şi mie sete ca şi ţie de răzbunare. Dar gândeşte-te...

— Bine! Atunci lasă-mă să vorbesc numai eu. Şi mie mi-e frică, dar am să merg cu orice preţ!

Bătrânul Hindus înaintă cu hotărâre şi se înfăţişă stăpânului lui.

— Sahib, spuse el, totul este gata. Acuma poţi, dacă vrei, să prinzi pe criminal.

— Criminalul puţin mă interesează, răspunse eva- siv sir Hedley... înainte de orice vreau să caut pe fiica mea, pe copilul meu dispărut!

— Şi cum vrei să ţi-o recapeţi, dacă nu-l prinzi întâi pe el şi nu-l sileşti, prin teroare, prin tortură, să mărturisească totul?

— Dar cine să fie... Unde să fie... Cum se numeşte? Toate acestea cum să le aflu?

— Numele lui, spui, Sahib vrei să-i ştii numele?

— Dar ce, îl ştii tu?

Dacă vrei să ştii numele lui, întreabă-l pe majordomul tău — el îl cunoaşte mai bine ca oricine.

— Cobbs?

Tu i-ai rostit numele, Sahib! Chiar el!

— Minciună!

— Ba e adevărat, Sahib. Când va veni ceasul îţi vom da toate dovezile... Am văzut tot ce s-a întâmplat aici: căţeaua moartă, noaptea de veghe, răpirea...

— Dar de unde ştii toate aceste amănunte?

— Vedeam pe intendentul tău căutând întunericul şi ascunzându-se de noi... Am vrut să ştiu!

— Primise ordin de la mine!...

— Poate tot din ordinul tău a venit fiara să dea târcoale prin

grădină?

— De unde ştii?

— Am văzut şi eu urmele şi am mers de-a lungul lor! Ştiu unde duc…

Şi apoi Jadeh, mica servitoare care veghea în casă, va vorbi şi ea… Aii, care a urmărit pe majordom în expediţia lui, îţi va povesti ce a văzut pe valea râului Sahival, şi toţi servitorii, pădurarii, vânătorii, toţi până la unul, îţi vor spune că banditul, călăul în căutarea căreia ai trimes pe majordomul tău, e chiar el!

— Bagă de seamă, Nihal Singh! Grozavă îţi va fi pedeapsa dacă ai minţit!

— Sahib, primesc orice pedeapsă dacă n-am vorbit cu dreptate… Dar prea multă vorbă, nu e vreme de pierdut… Ia arma asta în mână, roagă pe Dumnezeul tău să te oţelească şi să-ţi călăuzească braţul. Şi vino, noi o să te ducem pe calea cea bună!… înainte, stăpâne, înainte!…

Bătrânul sări în picioare, cu ochii crânceni, cu sufletul răscolit de groaznice furtuni.

Ce spuneau oamenii aceştia?…

Oare ştiau într-adevăr unde era vinovatul? Oare aveau să-i aducă o rază de lumină în nesiguranţa în care se zbătea?… Să mergem! Se va alege!…

Cei trei călăreţi pornesc într-un galop furtunos.

Nimic nu-i opreşte, nici spinii salcâmilor şi cactuşilor, care le sfâşie mâinile şi le rup hainele, nici bambuşii care le şfichiuiesc faţa ca nişte bice, nici gropile nevăzute… Zboară ca vântul!

Deodată o izbitură bruscă, — potcoavele de fier scrâşnesc poticnindu-se, piepturi şi crupe de cai se ciocnesc. Poney-ul din faţă s-a oprit subit, cu gâtul încovoiat în jos, cu picioarele tremurânde, adulmecând…

Pe jos e întins un corp, corpul unui mort.

Cei trei călăreţi au sărit jos de pe cai. Sir Hedley, înaintează; acum e foarte calm, şi-a recăpătat tot sângele rece, toată luciditatea. Această goană sălbatecă, aceste emoţii răscolitoare, suprema şi violenta încordare a tuturor forţelor lui, şi-au dat în sfârşit rezultatul… Bătrânul se simte dezmeticit, stăpân din nou pe toată judecata lui sănătoasă şi sigură.

A recunoscut cadavrul de la prima privire. E al majordomului lui. Cum a ajuns aici? Asta se va afla mai târziu. Important e

acum de ştiut cum a murit.

Sir Hedley s-a aplecat şi a ridicat puţin trupul neînsufleţit.

Vestmintele îi sunt în dezordine, rupte: trebuie să fi avut de dat o luptă grozavă, înverşunată.

Cât despre cauza morţii, se vedea cât de colo. Rana din mijlocul frunţii arăta neîndoios că fusese lovit de un glonte care străbătuse tot capul. Proiectilul a însemnat locul pe unde a intrat cu o gaură mică de mărimea calibrului lui dar gaura de ieşire s-a lărgit într-o cloacă largă, căscată, mare cât pumnul, plină de un terci roşu. Sir Hedley ştie prea bine de la ce vine o asemenea rană… De altfel, iată glontele…

Bătrânul s-a ridicat. Îşi scrutează cu privirea servitorii. Înfăţişarea lor exprimă nepăsarea, dar buzele lor nu-şi pot stăpâni un zâmbet diabolic de bucurie…

Sir Hedley se uită iarăşi cu atenţie la bucata de plumb pe care o ţine în mână. E de la un cartuş de *martini-henry.* În tot ţinutul numai servitorii lui sunt înarmaţi cu aceste carabine.

Stăpânul înainta, înfricoşător, spre cei doi Hinduşi. Îi fulgeră cu o privire sub care păliră:

— Ticăloşilor! spuse el, voi sau unul de-ai voştri l-aţi asasinat!

CAPITLUL 10.
ORICE SPERANŢĂ E PIERDUTĂ

Cei doi servitori nu clipiseră. Nimic în înfăţişarea lor nu arătase vreo emoţie. Surâsul sardonic care le apăruse pe buze în clipa când recunoscuseră pe nefericitul majordom, se ştersese. Acum, stăteau nemişcaţi şi muţi, tot atât de liniştiţi ca şi cum s-ar fi ţinut la dispoziţia stăpânului lor, la întoarcerea de la o plimbare sau de la o vânătoare. Cu mâna pe frânele cailor, aşteptau ordinele lui, ca nişte servitori supuşi şi stilaţi.

Sir Hedley cugeta în tăcere.

Era trădat — în privinţa aceasta nu încăpea nicio îndoială. De cine? Pentru ce? Niciunul din oamenii aceştia n-avea motive să-l urască. Fusese totdeauna bun şi drept cu ei… Ce însemna acest complot, această nerecunoştinţă cu care i se plătea?

Să interogheze pe cei doi servitori? Cu ce folos? N-aveau să răspundă decât ce le convenea. Şi momentan era ceva mai urgent de făcut, o datorie mai sfântă de îndeplinit.

Durerea stârnită de pierderea copilei lui nu lăsa loc pentru niciun alt sentiment în inima bătrânului. Omenirea putea să şi piară, ce-i păsa lui, numai să şi-o regăsească pe Elsie.

Precum am mai spus, febra lui Sir Hedley dispăruse, şi în locul deprimării şi surexcitării care-l cuprinseseră pe rând, o rece şi clară conştiinţă a lucrurilor îi călăuzea faptele. Îşi regăsise echilibrul lui sufletesc, era din nou în stare să judece o situaţie dintr-o privire, să ordone cu un gest, să ia o hotărâre cu o vorbă.

Fără doar şi poate că Hinduşii îşi dăduseră seama de asta, căci Nihal Singh, care de la începutul groaznicei aventuri nu încetase să tuteleze pe bătrân ca pe un copil, şi-şi permisese cuvinte şi acţiuni la care altădată sigur că nu s-ar fi încumetat — Nihal Singh stătea respectuos şi atent, gata la cel mai mic semn al stăpânului să facă orice, chiar dacă i s-ar fi ordonat să moară.

Dar sir Hedley nu se gândea să descopere şi să pedepsească pe vinovaţi. Cu un gest brusc cum obişnuia să facă atunci când

lua o hotărâre definitivă, ordonă:
— Apropiaţi-vă!
Cei doi servitori făcură trei paşi înainte şi se opriră drepţi în faţa bătrânului. Acesta îi fixă cu privirea lui poruncitoare şi-i scormoni până în fundul sufletului. Ei nu clipiră. Sir Hedley continuă:
— Veţi lua cadavrul acesta şi-l veţi duce acasă. Veţi culca pe cel ce a fost şeful vostru, pe patul lui, şi-i veţi da toate onorurile care se cuvin morţilor. S-a înţeles?
— Da, stăpâne, răspunseră într-un glas cei doi servitori.
— Bine. După aceea, tu, Nihal Singh, vei da ordin tuturor oamenilor în putere care sunt în serviciu) meu, tuturor, auzi, servitorilor, pădurarilor, vânătorilor, să se echipeze şi să aştepte ordinele ce le voi da când voi avea nevoie de ei.
— Aşa am să fac.
— Şi, în sfârşit, voi doi, Ali şi cu tine, nu veţi face un pas afară din bungalow, orice s-ar întâmpin, până la întoarcerea mea.
— Dar, dacă din întâmplare, stăpâne…
— Niciun cuvânt! Plecaţi!
Cei doi Hinduşi se înclinară în tăcere. Nihal Singh ridică mortul, îl culcă de-a curmezişul şeii şi-l legă cu o curea. Apoi, ploconindu-se până la pământ, luă frâul iepei lui sir Hedley şi i-l dădu în mână. Apoi cei doi servitori săriră pe cai, se plecară şi în curând dispărură.
Când tropotul galopului lor se stinse departe în pădure, bătrânul murmură:
— Să fie nevinovaţi? Să fie complici la crimă? Asta am s-o ştiu mai târziu… Cine să fie adevăratul vinovat? Trebuie neapărat să ştiu asta!
Îşi legă iapa nerăbdătoare de trunchiul unui copac. Apoi se uită cu luare aminte pe jos; iarba strivită încă mai păstra în tipăriturile mortului.
Nu era călare, îşi spuse sir Hedley. Alerga pe jos, repede de tot. De ce? Glontele l-a lovit drept din faţă şi atunci a căzut pe spate. Vasăzică, glontele venise din direcţia asta. Cel care a tras stătea la pândă, ascuns, ghemuit, nu în picioare, căci rana merge de jos în sus. Dar în direcţia asta, un om nu se poate ascunde decât în tufişul de colo, la o depărtare de cincizeci de paşi. Să-l examinăm.
Sir Hedley scoase din şeaua calului lui un revolver, îl încărcă,

şi merse până la locul pe care-l arătase.

Nu mă înşelam, îşi spuse el. Iată cartuşul, e de la o martini.

A! o urmă, — ucigaşul era pe jos. Bun! Aşadar, după ce a săvârşit fapta a fugit fără să se arate… De altfel, totul trebuie să se fi întâmplat foarte repede.

Cu toate acestea, Cobbs s-a apărat. Dovadă dezordinea hainelor lui, pumnalul lui plin de sânge… Totuşi nu-ini explic… Ba nu! Trebuie să fi fost două atacuri, două lupte, din care ultimul mortal!… Crima aceasta finală n-are nicio legătură cu dispariţia copilei mele, este o răzbunare personală: pădurarul concediat, probabil!… Pentru pedepsirea vinovatului e timp şi mai târziu… Acum trebuie s-o găsesc pe Elsie!… Dar unde?

Bătrânul se întoarse la iapa lui care dădea semne de nerăbdare şi se săltă. În şea. Se gândea că prezenţa majordomului în locul acesta arăta că se găsea pe o cale bună, orişicare avea să fie ţinta spre care-l ducea. Dar. Dacă intendentul apucase în direcţia aceasta, asta îşi avea probabil rostul, mai ales că mergând drept înainte, ajungeai la poalele munţilor Djohar Ghahs şi că se prea putea că în regiunea aceasta să se afle peşterile de care vorbea Elsie.

Sir Hedley se depărtă în galop. Noaptea era adâncă. În clipa în care se ivi luna, sir Hedley pătrunse într-o parte a pădurii în care încă nu fusese niciodată.

Era în inima junglei, în patria fiarelor. Iapa înainta acum cu mare prudenţă, cu urechile ciulite, atente la cele mai slabe mişcări ale frunzelor, la cele mai uşoare foşnete ale ramurilor, cu nările lărgite ca să prindă şi cel mai vag şi mai depărtat miros ce i-l aducea vântul.

Sub frunzetul gros, liniştea şi întunericul erau de nepătruns. Cu toate că noaptea era răcoroasă, aci domnea căldură umedă, greoaie, apăsătoare…

În curând călăreţul ajunse pe malul unei mlaştini mari. Dar abia intrase în păpurişul înalt al acesteia, care ajungea până la pieptul iepei, că aceasta, care până atunci executase ascultătoare ordinele călăreţului, se opri, se ridică în două picioare, se învârti odată în cerc şi începu să tremure din tot corpul.

Sir Hedley era un călăreţ de mâna-ntâi. Cu o lovitură viguroasă de pinteni aduse calul la ascultare, îl sili să înainteze; dar nu făcuse încă trei paşi când iapa iar se opri, şi de astă dată

refuză cu îndărătnicie să se mai urnească din loc.

Călăreţul nu-şi pierduse câtuşi de puţin sângele rece; sări jos, legă bine animalul speriat, şi văzând că acesta tot se mai frământa neliniştit, întări priponul legând de el şi frâul răsucit. Apoi îşi luă carabina, o încărcă şi pătrunse singur în inima păpurişului.

În mijlocul terenului mocirlos se înălţa un fel de peninsulă de stânci acoperită de copaci şi de tufişuri dese. Primul lucru pe care-l văzu sir Hedley apropiindu-se de locul acesta, fu un fel de alee spartă prin masivul de copaci, de liane şi tufişuri. O străbătu şi ajunse la un luminiş; era pustiu… Deodată, în timp ce stătea la îndoială, rotindu-şi cercetător privirile împrejur, văzu lucind ceva printre crengi… Se apropie cu băgare de seamă… Ceea ce lucea erau gratiile unei imense cuşti de fier.

Sir Hedley stătu puţin nemişcat, apoi, văzând că împrejur nu se mişca nimic, şi că liniştea era desăvârşită — nu se auzea decât nechezatul şi tropăitul calului — înaintă.

Era o cuşcă pătrată, montată pe nişte roţi joase dar foarte solide, şi destul de mare şi destul de rezistentă pentru a putea ţine închis în ea un animal de mărimea unui bivol sau a unui rinocer.

Cuşca aceasta era goală. Uşa ei era dată de perete* mai mult, se vedea că fusese forţată cu o mare violenţă, căci lacătul uriaş şi prevăzut cu numeroşi ghimpi de fier, era sfărâmat.

Împrejur, terenul se vedea răscolit de urmele unei lupte grozave… lupte între uriaşi parcă: pământul era desfundat, crengile rupte, bucăţi de stâncă smulse. Înverşunarea potrivnicilor fusese aşa de mare încât, de mult ce fusese scormonit pământul, era cu neputinţă de recunoscut urmele lor.

Ici şi colo, noroiul mai gros şi mai roşu arăta că băuse sânge. Intr-un colţ, sir Hedley ridică de jos un fel de furcă neîncovoiată, asemănătoare cu strămurariţa de care se slujesc îmblânzitorii la menajerii şi pe care o ţin în mână, pentru cazul unui atac neprevăzut ăl fiarelor; dar aceasta era mai groasă şi mai mare decât cea întrebuinţată de obicei.

Mirat din cale-afară, bătrânul îşi continuă cercetările. Examină pe îndelete fiecare amănunt al terenului, cel mai mic indiciu ce i-ar fi putut da vreo lămurire… Dar nimic nou nu-i păru vrednic de luat în seamă.

În tot timpul acesta, rămânea cu ochii ’n patru, cu carabina

gata de tras, aşteptându-se în fiecare clipă la un atac… Dar nicio mişcare nu turbura liniştea… Numai acolo departe în urmă, iapa, captivă, îşi continua zgomotos zbuciumul ei cu salturi, cu zvârlituri, cu nechezături atât de deznădăjduite încât păreau nişte ţipete omeneşti.

Bătrânul se depărtase puţin de acest câmp de bătălie şi ajunsese la un loc mai lăturalnic, pe unde cei doi potrivnici trecuseră fără însă să rămână acolo mai multă vreme, şi unde în tipăriturile se puteau deosebi unele de altele.

Deodată sir Hedley recunoscu urma lăsată de un picior de om. Un călcâi şi o talpă cu armături de fier imprimată desluşit în mai multe locuri, şi se putea recunoaşte uşor că încălţămintea era de fabricaţie europeană… Omul care o purta trebuie să fi alergat, căci paşii erau larg distanţaţi între ei. Urmele se îndreptau întâi înspre cuşcă, apoi se întorceau.

Dar bătrânul nu zăbovi mai mult în examinarea lor. În faţa lui era o altă armă, adâncită tare în pământul moale, — urma fiarei!

Era urma fiarei, cu cele patru degete cu gheare ale ei, dând impresia îngrozitoare de lucru monstruos, urmă proaspătă încă în ţărâna umedă. Fiara fugărea pe om, sau… o fugărea omul pe ea?…

În orice caz era ea, vădit ea, ea neîndoios, urma fiarei supranaturale, a monstrului infernal, care cu puţin înainte, — azi dimineaţă încă — răgea şi mârâia în cuşca aceasta, şi care acum scăpase!

Ce luptă înfricoşătoare trebuie să fi dat ea mai întâi?… Şi încotro se dusese? Fără să se gândească o clipă la grozăvia primejdiei care poate îl pândea, bătrânul întreba înfrigurat cu privirea până şi cele mai mici cute ale terenului, scotocea ierburile înalte, scrută tufişurile… Oare ce cadavru, groaznic sfârtecat, avea să descopere?… Şi al cui?…

Dar nu, nu zăcea pe-aici niciun corp omenesc… Urmele omului şi ale fiarei fugeau spre pădure şi se pierdeau între stânci, dincolo de care era cu neputinţă să mai fie urmărite…

Sir Hedley se întoarse lângă colivie şi căută şi acolo: trebuia cu orice preţ să ştie. Deodată îi atrase atenţia un obiect de culoare închisă, zvârlit sub o tufă de mărăcini. Se aplecă şi ridică o trusă pe care era o placă de aramă; pe placă era gravat un nume. Harold Graham.

Aşadar, cei care-l acuzau aveau dreptate, Dumnezeule mare!… El era omul misterios şi grozav, înzestrat cu o putere supranaturală cu ajutorul căruia supune pe aceşti monştri voinţei lui… Dar la ce trebi fioroase îi punea?… Ah! acum, chiar dacă moartea ar fi în faţa lui, ameninţătoare, trebuia să ştie!…

Bătrânul alergă înapoi la calul lui ca să dea un iureş prin junglă… Când ajunse, iapa, cu tot părul zburlit, vâlvoi, leoarcă de spumă ca după o fugă îndelungată, sugrumată aproape de căpăstrul ei, fixa, cu ochii injectaţi de sânge, un punct… În graba lui, sir Hedley nu observă nimic… Smulse priponul, sări în şea şi voi să repeadă animalul înainte…

Dar care călăreţ e în stare să conducă un cal înnebunit, care o ia razna ca să fugă de o teroare necunoscută, neexplicată, fără nume!…

CAPITOLUL 11.
O RĂZBUNARE

Prin ce minune ajunse viu călăreţul la bungalow? Nici el n-ar fi putut spune. Toate sforţările de a ţine în frâu iapa reuşiseră doar s-o scoată şi mai mult din sărite... Se năpustise prin pădure orbeşte, fără a ţine seama de obstacole şi sir Hedley, văzând că orice luptă contra animalului înnebunit era zadarnică, nu se mai gândise decât să se ţie bine în şea şi, culcat pe gâtul calului, să evite crengile şi tufele spinoase care-l şfichiuiau în fugă.

Iapa se opri abia în faţa gardului viu al grădinii, de care se izbi de mai-mai să-l rupă... Dar servitorii, care-l aşteptau înarmaţi, se repeziră în grabă, şi bătrânul putu în sfârşit să sară la pământ: scăpase ieftin, fără mai multă pagubă decât pălăria pierdută, un revolver căzut din tocurile de la oblânc, şi o scară spartă.

În clipa când să treacă pragul casei, Nihal Singh ieşi dinăuntru şi se opri înaintea lui.

— Ce mai e? întrebă sir Hedley pe un ton iritat.

— E aici un om care vrea să-ţi vorbească, între patru ochi.

— Cine e omul acesta?

— Abdul Daud.

Sir Hedley, care urcase treptele verandei, le coborî repede.

— Abdul Daud? spuse el. Pădurarul care a fugit în pădure?

— Da, Sahib.

— Când a sosit aici?

— Chiar adineaori.

— Spune-i să vină îndată...

Nihal Singh se depărtă.

Sir Hedley începu să măsoare agitat curtea în lung şi-n lat. După un minut, Abdul Daud era în faţa lui.

Era un Hindus înalt, voinic şi musculos, ars şi argăsit de soare şi de toate intemperiile junglei. Purta în bandulieră o carabină şi se sprijinea într-o bâtă.

Se oprise la câţiva paşi de sir Hedley şi aştepta respectuos.

— Ce vrei? spuse în sfârşit bătrânul.

— Să-ţi spun, răspunse foarte calm omul, că m-am întâlnit azi de dimineaţă în pădure cu intendentul tău şi l-am ucis.

Oricât de deprins era cu obiceiurile Hinduşilor, sir Hedley nu-şi putu stăpâni un gest violent de emoţie.

— Ce? ce spui tu, ticăloşiile? strigă el, aşadar tu eşti asasinul?

— Sahib, răspunse pădurarul cu acelaşi sânge rece, omul care se răzbună nu e un asasin.

— Mai îndrăzneşti să vorbeşti?... ce-aveai de răzbunat? Fără doar şi poate o pedeapsă meritată?... Şi pentru atâta lucru n-ai pregetat să faci să piară un om care mi-era credincios trup şi suflet? Acestei crime mişeleşti îi dai tu numele de răzbunare?

— Sahib, asta are o poveste lungă... Şi după nerăbdarea ta şi fierberea neobişnuită pe care o văd domnind aci, nu e momentul să ti-o povestesc. Răbdare! Când ai să ai timp să judeci sănătos, ai să ştii cine a avut dreptate şi cine a fost vinovat. Până atunci, am ţinut să te vestesc de fapta mea, pentru ca să nu învinuieşti pe nimeni, şi pentru că n-aveam de ce mă ascunde!

Sir Hedley rămase mut şi chibzui îndelung.

În mijlocul beznelor în care se zbătea, drama aceasta arunca o nouă umbră. După toate aparenţele, servitorii urziseră un complot, pe care-l chibzuiseră multă vreme, în contra nefericitului majordom, şi deocamdată nu putea încerca să descurce motivele acestui complot. Asta cerea o muncă migăloasă, cu interogatorii, confruntări, anchete şi contra-anchete, şi acum avea alte lucruri mai grabnice de făcut.

Traiul lui îndelungat în singurătate şi printre primitivii lui tovarăşi îl făcuse pe Sir Hedley să nu mai aibă despre dreptate ideile şi aceleaşi prejudecăţi pe care le-ar fi avut dacă ar fi rămas în mijlocul unei societăţi mondene... Şi apoi omul acesta care venise liber şi nesilit să se mărturisească vinovat de o crimă, era în mâinile lui. Avea aşadar toi. Timpul să-i smulgă adevărul, şi la nevoie, să-l pedepsească.

Cu toate acestea trebuia neapărat să ştie câteva lucruri de importanţă imediată şi hotărî să-i mai pună câteva întrebări.

Chemă pe pădurar înapoi:

— Abdul Daud! spuse el.

— Sahib?

— De mult plănuiai atentatul acesta, nu-i aşa?

— De mult, sahib. Din ziua când am părăsit tabăra şi mi-am luat lumea-n cap, pornind hai-hui în pădure.

— Şi tot de aceea ai tras, şi rândul trecut asupra majordomului?

— Ce vrei tu să spui, sahib?

— Ştii tu ce vreau să spun. Acum trei zile, în pădurea de pe malul râului Sahiwal, la ieşirea din cheile munţilor, ai tras asupra majordomului fără să-l nimereşti, apoi ai fugit…

— Eu?

— Dar cine? Fireşte că tu!

— Sahib, mă jur cu jurămintele cele mai sfinte că, de când m-am legat să-l ucid, nu m-am întâlnit nicio dată cu majordomul tău nici pe malul râului Sahiwal nici în altă parte deşi îl căutam cum îşi caută vânătorul prada — nu l-am întâlnit până azi dimineaţă… Şi un singur cartuş a fost destul.

Sir Hedley îşi privi servitorul. Era vădit că spunea adevărul.

— Atunci, reluă bătrânul cu un glas tărăgănat, tot nu tu eşti cel care ai tras asupra poliţistului care venea în galop spre casa mea, şi i-ai omorât calul? Tot nu tu ai venit, profitând de întunericul nopţii, să extragi cu cuţitul din rana calului glontele ce rămăsese în carne?

— Nu-ţi pot răspunde decât un singur lucru, sahib: că habar n-am nici măcar despre ce e vorba.

Bătrânul tăcu iar.

Vasăzică, până şi această chestiune secundară care păruse timp de câteva minute că avea să se clarifice barem ea, devenea din nou indescifrabilă.

Totuşi, de unele lucruri bătrânul era acum deplin încredinţat, că pădurarul spunea adevărul şi că Nihal Singh şi Ali nu erau câtuşi de puţin amestecaţi în răpirea fiicei lui, de asta bătrânul ar fi pus mâna-n foc… Dar mai puţin sigur era că oamenii aceştia, ţesând urzeala complicată a răzbunării lor, nu favorizează fără să vrea pe adevăratul criminal.

Cine ştie dacă pădurarul, curmând brusc viaţa nefericitului majordom, nu-l oprise tocmai în clipa când să prindă pe răpitor? … La dreptul vorbind, cadavrul nu fusese găsit departe de cuşca de fier… Poate că ştia?… O! ticălosule de Abdul Daud, nenorocire ţie dacă ai făcut tu asta!…

De altfel, omul acesta care rătăcise prin pădure singur,

pitulându-se În ascunzătorile cele mai întunecoase, ştia poate ceva din înspăimântătoarea dramă, văzuse poate… În orice caz, era uşor să fie întrebat.

Sir Hedley se apropie de servitorul lui.

— Când ai fugit din tabără, îl întrebă el, în ce parte ţi-ai îndreptat paşii?

— Am fost cam peste tot, la întâmplare, răspunse omul.

— În timp ce stăteai ascuns în junglă, n-ai văzut, n-ai observat nimic?

— Am văzut adesea trecând servitori de-ai tăi, vânători de-ai tăi, foştii mei tovarăşi…

— Şi… pe altcineva afară de servitorii mei n-ai mai văzut?

— Nu… Ba da… adică… îmi amintesc că acolo, aproape de mlaştină neagră, unde foiesc fiarele sălbatice, am văzut p£ omul cela care a fost oaspele tău acum câtăva vreme…

— Pe Harold Graham?

— Da, pe el… Campase pe limba de stânci care înaintează în mijlocul mlaştinii…

— Şi… omul acela… era singur?

— Nu. Avea un tovarăş.

— Un om?

— Da. Pe Ksoro, micul sălbatec pe care l-ai găsit rănit în pădure acum câţiva ani.

— Ksoro, zici?… Eşti sigur?

— Sigur de tot.

— Şi… ce făceau?

— Nimic… Vegheau lângă o cuşcă mare de fier…

— Lângă… oh! Şi… în cuşcă… nu era nimic?…

— Atunci nu era nimic. Era goală.

— Şi e mult de-atunci?

— Câteva zile.

— De-atunci n-ai mai trecut pe-acolo?

— Nu.

— Oamenii ceia vorbeau între ei?

— Da, dar n-am înţeles limba lor…

— Şi ce ţi-au vorbit?…

— N-am vorbit cu nimeni… Eram închis în răzbunarea mea.

— Nimic!… tot nimic! strigă bătrânul cu durere… Niciodată n-am să ştiu nimic!…

Se lăsă o lungă tăcere.

Abdul Daud, văzând că stăpânul lui nu mai avea întrebări de pus, se retrase. Sir Hedley rămase singur.

CAPITOLUL 12.
GROZĂVIE!

În timpul acesta, ce se făcuse poliţistul?

Vă amintiţi că înainte cu o zi, după o noapte petrecută la pândă, se întorsese cu Sir Hedley la bungalow; apoi, câteva clipe după înapoierea lui, se depărtase în tăcere însoţit de Ali şi dispăruse în pădure.

Acesta îl dusese la nişte urme care se vedeau desluşit în iarbă, nu departe de locul unde căzuse calul rănit, urme ce le observase acolo şi poliţistul, şi care o luau pe nesimţite la dreapta, mergând puţin câte puţin tot mai spre sud.

În locul acesta, cei doi oameni se despărţiseră, dar cine ar fi asistat la convorbirea lor s-ar fi mirat auzindu-l pe Ali cerând tovarăşului lui să-i promită că nu va sufla un cuvânt către nimeni, despre anumite destăinuiri ce i le făcuse, iar pe poliţist jurându-i că putea avea încredere în el.

Ali se întorsese atunci în grabă spre casă, iar pe când se apropia, Nihal Singh îi făcuse pe deasupra gardului viu un semn misterios, la care el răspunsese cu un alt semn. Ceva mai-târziu, apoi cei doi servitori se duseseră la Sir Hedley şi rostiseră acuzaţia aceea împotriva majordomului.

În timpul acesta, poliţistul se depărta în galop, călăuzindu-se după urmele ce-i fuseseră arătate.

Acestea erau uşor de urmărit prin ierburile înalte, şi uşor de recunoscut, căci pe alocuri, câte un petec de pământ gol, purta întipăritura clară a unei potcoave de cal... Dar de ce direcţia asta în linie curbă? De ce făcuse călăreţul necunoscut un ocol aşa de mare? Fugea? Aşa se putea presupune, după adâncimea întipăriturilor copitelor calului, ceea ce arăta că gonise foarte repede... Dar de ce anume fugea? La asta nu mai era aşa de uşor de răspuns.

În timpul acesta poliţistul înainta mereu. Urmele erau când mai clare, când mai vagi, după soiul terenului, dar cu toate

acestea destul de vizibile ca să poată fi urmărite… Uneori dispăreau, şi detectivul era nevoit atunci să descalece, să se aplece, şi chiar câteodată să se întindă pe jos, ca să regăsească indiciul microscopic care era deajuns ca să-l încredinţeze că era pe calea cea bună…

De câteva ori i se păru că se rătăcise… Dar îndată descoperea un semn aproape invizibil care-l linştea, şi atunci mergea înainte.

Cu toate aceste opriri forţate, înainta repede. Urma după care se ţinea devia tot mai mult la-dreapta, formând un vast semicerc, cil o rază de aproape două mile, şi care se întindea de la nord la sud, trecând pe la est.

Poliţistul trebuie că ştia ce rost avea acest drum curb, căci, de mai multe ori, dădu din cap şi murmură câteva cuvinte, care arătau că totul era aşa precum prevăzuse el.

Deodată se opri, de aplecă în jos din şea, şi privi cercetător terenul. Apoi murmură:

— De minune! iată a doua pistă. Taie pe cea dintâi în unghi drept… Abia la capătul acestei căi noi cei va dezlega enigma… Ce va ieşi la iveală acolo, habar n-am… Dar, după cât pot întrevedea de pe acum, descoperirea s-ar putea să fie înfiorătoare! Deocamdată, ce să fac? S-o iau imediat de-a lungul noilor urme? Nu… trebuie întâi să stabilesc direcţia definitivă pe care o iau celelalte… E de cea mai mare însemnătate. Apoi, mă voi întoarce la aceasta… Trebuie însă, să mă grăbesc, căci vine noaptea şi ancheta mea va deveni atunci foarte anevoioasă… Înainte!

Călăreţul dădu pinteni calului, care porni în galop de-a lungul vechilor urme. Apoi se opri din nou: urmele, care până aci îşi păstraseră traiectoria curbă, făceau deodată o cotitură în unghi drept şi urcau, de astă dată în linie dreaptă, spre nord.

Poliţistul zâmbi.

— În regulă, spuse el. Nu e nevoie să merg mai departe!… Hm!… pe legea mea, adăogă el după o clipă de gândire, frumoase descoperiri mai promite asta atunci când se va găsi cheia afacerii.. Am văzut eu multe lucruri necurate în viata mea de detectiv, dar niciodată, cred, n-am pomenit o asemenea infamie… Ei! dar nu e vreme de filosofat. Acum — la urmele celelalte. Ochii ’n patru!

Se întoarse, regăsi a doua pistă pe care o mai întâlnise şi

porni de-a lungul ei…

Când fu noapte de-a binelea, poliţistul îşi opri calul.

Descălecă, dezlegă de la oblâncul şeii un săculeţ de pânză cernită, scoase din el ceva provizii şi se aşeză pe jos ca să îmbuce ceva la iuţeală. În timpul acesta, el judeca:

— Pe întunericul ăsta nu voi putea vedea urmele. Dar e evident că se îndreaptă spre sud-est în linie dreaptă. E deajuns aşadar să mă orientez în această direcţie, bazându-mă pe poziţia stelelor. De altfel, aş fi din cale-afară de mirat dacă lăsând calul să meargă în voia lui, nu m-ar duce la ţintă…

Într-adevăr, calul nechezase uşor de câteva ori… Şi necheză iar când călăreţul încălecă, şi când răsări şi luna.

Asta păru poliţistului un semn bun. Plescăi din limbă, calul porni în galop şi urmărirea continuă.

*

Acum luna a ajuns în înaltul cerului…

Poliţistul tot mai rătăceşte prin pădure — dar acum nu la galop, ci la pas, nu în linie dreaptă ci într-un zig-zag încâlcit…

Căci între timp s-au întâmplat nişte lucruri înfiorătoare.

Întâi, pe când mergea călare în tăcerea nopţii, se înălţase deodată un răget. Era parcă mugetul unui bivol uriaş, dar cu un sunet mai răguşit şi mai sălbatec; se terminase cu un fel de vaet, cu un suspin lugubru, şi omului i se făcuse frică!… Carnea i se încreţi pe el când acestui strigăt îi răspunse un altul, un strigăt ce nu poate fi uitat, de înspăimântătoare suferinţă şi de groază supraomenească… Apoi nu se mai auzi nimic…

Dar poliţistul avusese timpul să recunoască strigătul: era un strigăt, un ţipăt de femeie!…

Venea dinspre poalele munţilor şi cu toată spaima de necunoscut care-l făcea să tremure, poliţistul pornise în direcţia aceea…

E aproape cu neputinţă să te îndrepţi prin încâlceala de mărăcinişuri, de bălării, de vrejuri agăţătoare, care opun mersului nişte piedici aproape de netrecut.

Prin desiş se străvede parcă un luminiş. Da, pare să fie o poiană mare… pare-se că într-acolo trebuie să apuce., la noroc…

E un fel de circ mare stâncos, în mijlocul codrului întunecos… locul e pustiu. Poliţistul îşi ia inima-n dinţi şi se aventurează în poiană.

Deodată se opreşte. Simte un val de sânge năvălindu-i în creier şi undind apoi năvalnic iar spre inimă, — şi inima o clipă încetează să bată, apoi porneşte din nou, cu izbucniri furioase care înăbuşă…

Pe jos e ceva…

În primul rând, peste tot, un noroi cleios, negricios care se-nchegase în straturi ruginii. E sânge, băltoace de sânge pe care pământul, săturat, nu vrea să-l mai înghită…

Un petec mare de stofă de culoare deschisă, împroşcat cu pete roşii, sfâşiat…

Frânghii tăiate, lanţuri…

O brăţară de aur…

Şi pe urmă..

Pe urmă, nu numai asta se vede, nu numai atâta te încremeneşte şi-ţi îngheţe sângele-n vine!

În lacul de sânge, e corpul sfârtecat al unei fete…

Când îşi reveni din tresărirea lui de groază, primul gând care izbuti să se cristalizeze în mintea omului, fu acesta:

— Ce-am să spun tatălui şi cum va fi cu putinţă să-l pun în faţa acestei grozăvii?

Nimic din toate cele ce înconjurau victima sinistrei măcelăriri, nici cum, nici cine putuse făptui acest act de nebunie fioroasă, nici când se-ntâmplase asta, nici de ce fiarele sălbatice respectaseră aceste rămăşiţe — niciuna din aceste întrebări nu şi-o pusese poliţistul.

În descumpănirea, în turburarea lui nebună, nu se gândea decât la bătrânul tată, care în clipa aceasta, de bună seamă că mai spera încă, nenorocitul de el, să-şi găsească vie copila.

De găsit, da, avea s-o găsească, dar cum!

Poliţistul făcuse câţiva paşi. Biruindu-şi oroarea, înfăşurase tot corpul în vălul mare de lângă el, şi — fata odihnea acum în pace, cu hâdele ei răni ascunse sub părul ei lung, tot frumoasă, chiar şi acum în groaznica ei moarte…

Apoi omul săpase cu sabia lui o groapă, în care întinse pe biata torturată.

Şi fără să arunce pământ deasupra ei, o apără de profanări printr-o reţea de ramuri împletite.

Acum galopa prin pădure spre bungalow, şi singurul lui gând era:

— Cu ce vorbe să-i spun?

Pioasa şi grozava îndatorire pe care şi-o împlinise îl făcuse să zăbovească mult lângă moartă. Abia noaptea târziu ajunse acasă.

Bungalowul era gol. Uşa grădinii deschisă.

În prag ieşi un om. Poliţistul recunoscu pe Aii.

— Unde e stăpânul tău? întrebă el.

— Stăpânul a plecat, încă de mai multe ore, cu toţi servitorii, răspunse Hindusul. Numai eu sunt aici.

— Plecat? Unde?

— În căutarea fiicei lui…

— Fiicei lui… De-ar şti…

înspre văgăunile de la Djohar Ghah…

— Aii, spuse poliţistul, s-a întâmplat o mare nenorocire. Poţi lăsa casa singură. Îmi iau toată răspunderea, căci trebuie să mă duci imediat la stăpânul tău. Nicio datorie nu trebuie să-ţi fie mai presus decât asta.

— Am primit ordin să rămân aci numai ca să te aştept pe tine, spuse Hindusul. Dacă aduci o veste, oricare, stăpânului meu, să nu zăbovim! Haidem, pornim.

Ali se duse la grajd, înşeuă un cal, închise şi încuie toate uşile, apoi cei doi oameni plecară gonind.

*

Casa e acum singură singurică în noaptea plămădită din întunerec şi linişte.

Deodată un foşnet în gardul viu — şi o umbră neagră se strecoară în curte: un om. Un omuleţ cu părul stufos, încins cu un petec de blană. Înaintează cu băgare de seamă, se opreşte, ascultă, pleacă din nou, dă înconjur bungalowului, se întoarce în curte, priveşte ferestrele. Sprinten ca o maimuţă, se apropie, încearcă să deschidă uşa, se întoarce, se agaţă de stâlpii verandei, se caţără la etajul întâi, ajunge pană la fereastra camerei Elsiei, încearcă să intre, nu izbuteşte, coboară îndată.

Se mai uită odată la casă, trage iar cu urechea… Apoi se îndreaptă spre gardul viu să fugă înapoi.

Deodată însă îi vine o idee. Scotoceşte prin brâul lui şi scoate nişte mici obiecte rotunde şi turtite care zornăie în mâinile lui… Le face să lucească în lumina lunii, apoi, dansând cu umbra lui, se joacă muteşte cu ele.

Uneori râde — când disculiţele de metal pe care le aruncă în sus, se rostogolesc şi sar ca nişte broaşte în praf. Dar curând se plictiseşte de jocul acesta, le vâră la loc în brâu, se întoarce la gardul viu, se strecoară prin el şi dispare în junglă.

Omuleţul acesta e Ksoro, iar lucrurile cu care se joacă sunt mohuri de aur.

CAPITOLUL 13.
OMUL CARE PORUNCEŞTE MONŞTRILOR

Câteva clipe după ce primise mărturisirile lui Abdul Daud, sir Hedley, vrând să iasă din casă, se ciocni de pădurar.

— Te aşteptam, sahib, spuse omul. M-am mai gândit, m-am sfătuit cu tovarăşii mei şi am hotărât împreună că trebuie să-ţi. Mai vorbesc.

— O! fie-vă şi vouă milă! exclamă cu durere bătrânul, daţi-mi pace!… Ce-mi pasă mie de duşmănite dintre voi, de răzbunările voastre şi chiar de crimele voastre!… Inima mi-e prea rănită ca să mă mai pot gândi la faptele voastre sau să iau parte la patimile voastre!

— Nu e vorba de noi, sahib; pentru aşa ceva n-aş fi venit eu să te turbur, căci ştiu că durerea ta e mare… E vorba de copila ta…

— Ei? spuse sir Hedley întorcându-se lângă pădurar.

— Stăpâne, ştiam că fiica ta se află în pădure…

— Ai văzut-o? Când? Unde era? De ce n-ai salvat-o? De ce n-ai venit să mă vesteşti?…

— Nu te înfuria, stăpâne, mai bine ascultă-mă. Ştiam că a fost răpită o femeie, dar n-am văzut-o cu ochii mei şi nu ştiam că e fiica ta.

— Atunci? Ştii măcar ceva despre soarta ce o aştepta?

— Tot ce-ţi pot spune e că o victimă nevinovată, o tânără fecioară, a fost târâtă dincolo, peste munţi…

— Peste munţi, zici? Pe malul unei mlaştini mari?

— Da, da, al unei mlaştini mari, la poalele întunecoşilor Djohar Ghat!

— În Djohar Ghat? Aşadar am ghicit. O! de ce nu mi-ai dat de veste la timp!…

— Vino, stăpâne! Mai este o ultimă şansă de salvare… Când m-am întâlnit cu majordomul tău…

— Ah! tăcere, nenorocitule!… Cine ştie dacă nu l-ai oprit în clipa când era să salveze pe copilul meu!… Spune, nu pe drumul

spre munţi l-ai asasinat?..

— A, nu, ce spui tu, stăpâne, e cu neputinţă, n-ar fi îngăduit zeii una ca asta… Dar la ce bun atâta vorbă… Adună-ţi toţi oamenii şi vino! Dacă vrei să-ţi salvezi copila, acolo trebuie să alergăm!…

— Condu-mă!

În zarva de hopăituri, de strigăte, de zăngănit de arme, sub lumina sinistră a torţelor pe care le aprinseseră servitorii, cortegiul o porni la drum prin pădure.

Pădurarul mergea în frunte. Sir Hedley îl urma, frânt, lăsându-se condus; şi cu toate acestea, în ciuda evidenţei, o nădejde îndărătnică, nădejdea deznădejdii, îi mai dădea putere să înainteze. În urma lor venea în dezordine gloata călăreţilor, care-i însoţeau după cum ceruse Abdul Daud.

La bungalow rămăsese numai Aii, aşteptând întoarcerea poliţistului.

Abia în zori ajunseră la poalele munţilor Djoliar Ghat.

La un semn al pădurarului, călăreţii se opriră. Apoi, omul, însoţit numai de sir Hedley, se apropie pe jos de munte.

Deodată bătrânul tresări. Abdul Daud, care alergase înaintea lui, rămăsese locului şi-i arăta cu degetul spre peretele stâncii în care se căsca gura întunecoasă a unei peşteri.

— Aici a fost dusă, spuse el încet… Am fi nebuni să sperăm că o s-o mai găsim aici, dar poate vom descoperi niscaiva semne după care să ne luăm ca s-o descoperim…

— Haidem! haidem! porunci sir Hedley.

Cei doi oameni înaintară şi pătrunseră în peşteră.

De la gură pornea un tunel îngust, din pereţii căruia mustea umezeala.

La fund se lărgea, formând o grotă mare, acoperită pe jos cu nisip. Dar la lumina torţei pe care o aprinsese servitorul, nu le trebui mult ca să vadă că peştera era goală…

Cu toate acestea, pe jos, capete de frânghii tăiate, urme de paşi arătau că în această văgăună în care domnea întunericul veşnic se aventuraseră oameni… Deodată sir Hedley se aplecă şi ridică de pe jos ceva. Era o trestie ascuţită grosolan în formă de peniţă şi al cărei vârf era murdărit cu o materie cafenie…

Bătrânul se ridică, alb ca varul…

— Iată cu ce a fost scrisă scrisoarea, murmură el.

De altfel, nu mai încăpea nicio îndoială… Ceva mai departe se

descoperi o foaie de pergament pregătită în acelaşi mod ca foaia pe care el o păstra necontenit la dânsul… Şi aruncându-şi ochii în jurul lui, sir Hedley observă că de-a lungul pereţilor de piatră creştea din belşug un fel de liană târâtoare cu fructe vâscoase, din care fusese smulsă o ciorchină… Cu ajutorul sucului acestor fructe scrisese miss Elsie fraza ei secretă…

Dar rezultatul cercetărilor se opri aici. Asta era tot ce rămăsese de pe urma copilei dispărute…

În timpul acesta, Abdul Daud ieşise în fugă, şi după câteva clipe, sir Hedley, care rămăsese nemişcat în contemplarea acestor rămăşiţe, care erau poate ultimele, fu smuls din cugetarea lui de un zvon de glasuri care se înaltă deodată afară…

În aceeaşi clipă văzu pe pădurar întorcându-se.

— Ce e? îl întrebă el.

— Am trimis pe toţi călăreţii să caute prin împrejurimi. Dacă bănuielile mele sunt întemeiate, copila ta n-a fost târâtă departe de-aici… Orice soartă ar fi avut, peste puţin vom avea veşti despre ea… Primul dintre servitorii tăi care va găsi vreun semn ne va chema pe toţi printr-un semnal oarecare… Dacă fiica ta îţi va fi adusă încă vie, crede-mă că doar bucuria ta va fi la fel de mate ca a mea; dar dacă te loveşte nenorocirea, adu-ţi aminte că aşa au vrut zeii şi că omul, cât ar fi el de puternic, nu poate nimic contra voinţei lor.

— Dar ce te face să crezi că fiica mea e pe-aici prin apropiere?

— Nu e acum timpul potrivit pentru explicaţii, stăpâne! Hai să căutăm şi noi! Poate că glasul sângelui tău de tată să-ţi spună unde ţi-e fata, lumina sufletului tău… Poate că tu ai să dai mai uşor de urma ei!

Cei doi oameni se întoarseră la caii lor şi-şi începură şi ei cercetările în preajma misterioasei peşteri.

Mergeau la noroc de câteva clipe, când Abdul Daud, care se depărtase cu câţiva paşi, îl chemă cu un strigăt scurt, în timp ce calul lui, care se oprise, adulmeca. Sir Hedley veni îndată, şi-şi privi întrebător servitorul.

Acesta îi arătă cu degetul o formă negricioasă întinsă fără mişcare pe jos, şi apropiindu-se, bătrânul văzu că era cadavrul unui cal.

Animalul avea la gât o rană adâncă, carnea-i era smulsă până

la piept. O labă cu gheare puternice îi sfâşiase umărul şi şalele… Dar sir Hedley nu zăbovi mai mult cu cercetarea acestei răni…

Recunoştea calul: era din grajdurile lui. Era cel pe care-l călărise Cobbs când plecase ultima dată de la bungalow.

Aşadar intendentul venise până aici! Aşadar dăduse de urma nefericitei Elsie şi zbura fără doar şi poate în ajutorul ei, când moartea l-a oprit brusc în misiunea lui!… Cu toate acestea, cum de fusese găsit corpului omului aşa de departe de locul acesta?…

Sir Hedley reconstitui din câteva trăsături drama… Majordomul atacat… se mai putea măcar pune întrebarea de cine?… Rana aceasta căscată larg, urmele acestea largi de gheare, nu erau pecetea caldă încă a fiarei?… Şi atunci, Cobbs, gonit de o groază fără nume, îşi lăsase calul în ghearele monstrului şi fugise pe jos, străbătuse în goană jungla, spre bungalow, pentru a implora ajutor, pentru a aduce vestea, pentru a anunţa poate că o găsise pe Elsie, şi pentru a-i chema s-o salveze?… Şi atunci, în clipa când avea să strige cuvintele salvatoare, o laşă răzbunare, o crimă odioasă, făcuse două victime deodată — şi singura şansă de a mai salva pe tânăra fată murise odată cu intendentul.

Hindusul înţelesese pesemne simţămintele care frământau inima stăpânului său, căci o paloare de agonie se aşternuse pe trăsăturile lui şi în ochi i se iviră lacrimi… Simţea toată întinderea vinei lui şi groaznica fatalitate ce se trăgea de la crima lui… Cuteză să ridice spre bătrân o privire de implorare mută… Dar sir Hedley nu se mai gândea la pedeapsă… Moartea vinovatului nu redă victimei viaţa, sângele vărsat al lui Abdul Daud n-ar face-o pe Elsie să renască!… Fusese lovit de o voinţă mai tare decât acţiunile omeneşti! Ce putea el împotriva destinului?

Pădurarul se apropiase de stăpânul său, şi se prosternă până la pământ:

— Îndurare! imploră el.

Sir Hedley nu răspunse.

Deodată în tăcerea apăsătoare se înălţă un fel de muget răguşit.

Cei doi oameni tresăriră. Hindusul se ridicase cu un salt şi acum asculta trăgând cu urechea în direcţia de unde venise chemarea, în timp ce în ochi i se aprinsese din nou o scânteie de

nădejde.

Iarăşi se înălţă sunetul, vibră, se umflă, apoi alte voci i se alăturară: toată pădurea răsuna de el.

— Sunt servitorii şi dau semnalul de adunare! exclamă pădurarul… Nu recunoşti sunetul cornurilor de vânătoare? Stăpâne, au descoperit ceva, şi ne dau semn să venim! Vino! vino! să ne grăbim!…

Cei doi călăreţi dădură pinteni cailor şi porniră în galop în direcţia zgomotului.

Dacă ar fi fost mai puţin preocupaţi de ţinta încă necunoscută înspre care se îndreptau, dacă galopul lor ar fi fost mai puţin furios, ar fi putut vedea, în timp ce despicau desişul, o formă omenească furişându-se nu departe de ei pe sub acoperişul gros al ramurilor, târându-se ca o şopârlă printre liane, apoi îndată ridicându-se şi alergând cât o ţinea picioarele.

Omul acesta era un mic sălbatec pe jumătate gol, şi dacă bătrânul sau tovarăşul lui l-ar fi zărit o clipă măcar, le-ar fi fost uşor să recunoască pe Ksoro. Dar micul locuitor al junglei nu se arătase… Şi acum, fugea, cu o sprinteneală uimitoare, departe de zarva chemării de corn, spre care se îndreptau toţi călăreţii risipiţi prin pădure.

Sir Hedley şi tovarăşul lui, care se depărtaseră mai mult decât ceilalţi, sosiră ultimii.

La început nu văzură decât gloata servitorilor care formaseră un caier viu ce se agita în jurul unui punct.

După gesturile şi direcţia privirilor lor, ceea ce înconjuraseră ei aşa, trebuia să fie un corp întins, şi inima bătrânului se strânse într-o spaimă de negrăit… Ce cadavru aveau să-i vadă ochii?

Dădu cu atâta năduf pinteni calului încât de durere animalul necheză, făcu un salt uriaş, dădu năvală în mulţime… Rândurile strânse se dădură la o parte din faţa călăreţului… sir Hedley se lăsă să alunece de pe cal şi se apropie.

În mijlocul unui luminiş era un fel de adăpost primitiv de ramuri, făcut în grabă… Sub acest acoperiş de frunze fusese improvizat un culcuş de blăni de animale… Şi pe patul acesta era întins un corp, un corp îmbrăcat cu haine europene sfâşiate, un corp neînsufleţit, plin de sânge!… Era corpul unui om, corpul lui Harold Graham.

CAPITOLUL 14.
UNDE CEI CARE ŞTIU SECRETUL ŞOVĂIE SĂ-L DESVĂLUIE

Pradă unei emoţii pe care nu şi-o putea stăpâni, sir Hedley se apropiase de omul întins pe jos şi dând repede la o parte vestmântul de stofă subţire, puse mâna pe inima lui.

— Trăieşte! spuse el pe un ton simplu.

Examină rana.

Rufăria, care făcuse împreună cu sângele închegat o scoarţă, îngreuna această cercetare. Ridicând cu băgare de seamă stofa, bătrânul îşi putu totuşi da seama că braţul stâng fusese aproape complet frânt, ceva mai jos de umăr, de strânsoarea de cleşte a unor fălci puternice, ai căror dinţi se înfipseseră în două locuri adânci în carne...

Dar mai era încă o rană. Aceasta era urma unor gheare care sfâşiase carnea de pe coşul pieptului, lăsând coastele descoperite... Totuşi, în ciuda înfăţişării lor înfiorătoare, păreau să nu fie mortale, căci niciun organ vital nu era rănit şi se putea spera că omul se va trezi din leşinul lui.

Deocamdată, însă, nimic nu izbutea să-l readucă în simţiri... Cu tot zbuciumul lui sufletesc, cu toată graba de a şti, cu toate că omul acesta avea cheia misterului, cheia soartei copilei lui, tatăl trebuia să aştepte, iarăşi s-aştepte, mereu..

Împrejur nu se auzea niciun foşnet.

Deodată, în această tăcere posomorită, veni de departe un zgomot stins.

Părea chiar palpitaţia acestei tăceri, bătaia înăbuşită a inimii misterioase a pădurii. Trăgând cu urechea, izbuteai să desluşeşti un uruit ritmat, monoton.

Erau tobe bătute, se vede, cu palma mânii sau cu beţe cu capetele înfăşurate, căci sunetul lor era înăbuşit, voalat parcă.

Tobele ritmau acum un fel de dans încet, tărăgănat şi greoi, lugubru, şi printre ele se împletea o plângere şuierătoare, un vuiet de flaute de jale care mieunau ca panterele...

Oamenii ridicaseră capetele şi ascultau cu mirare acest zgomot.

Sir Hedley, lăsând o clipă corpul tot încă neînsufleţit al rănitului, se întoarse spre Nihal Singh.

— Ce să fie asta? întrebă el.

Hindusul făcu însă un gest de nedumerire.

— Nu întreba lucrurile acestea, stăpâne, spuse el. E poate mai sănătos pentru tine să nu ştii care e cauza acestor zgomote…

— Ce vasăzică vorbele astea?

— Ştiu pe cineva care te-ar fi putut lămuri mai bine ca mine, dacă în clipa aceasta l-ai fi putut întreba.

— Cine?

— Ksoro!

— Ksoro? Micul sălbatec?

— Da, el, sahib… Pe cei din seminţia lui îi auzi acum!…

— Cei din seminţia lui! Niciodată, de când cutreier jungla n-am întâlnit oameni de rasa lui; ei locuiesc mult mai departe în munţii de la răsărit şi de la miază-noapte… Ksoro trebuie că fugise sau se rătăcise departe de ai lui de l-am găsit aşa de aproape de noi, când l-am cules rănit din pădure.

— Atunci află, sahib, că te înşeli. Oamenii de un sânge cu Ksoro formează triburi rătăcitoare care n-au nici sălaşe nici sate şi care-şi aşază tabăra pe unde se nimereşte, numai în mijlocul singurătăţii şi deşertului să fie, căci acolo le place lor să se ascundă…

Sir Hedley făcu un gest descurajat.

— De fapt, oftă el, ce-mi pasă mie de asta!… Ce legătură are dacă zgomotele acestea ciudate sunt sau nu pricinuite de tovarăşii sălbateci ai lui Ksoro, cu înfricoşătoarea enigmă la care zadarnic caut răspuns?… Are asta vreo legătură cu viaţa copilului meu?…

Acolo în depărtare zvonul uruitor continua. Nihal Singh se apropie de pădurar şi întrebă în şoaptă:

— Ce se-ntâmplă acolo?

— Când triburile acestea sălbatece au reuşit să pună mâna pe un cadavru… începu Abdul Daud.

Dar mişcarea ce se stârni în gloata servitorilor îl sili să se întrerupă… Toată lumea năvăli spre patul de blană al rănitului căci acesta se întorsese pe o parte şi omul care-l veghea chemase pe sir Hedley.

— Apropie-te, sahib! Se trezeşte!

Ca să aline suferinţele rănitului şi ca să-i cruţe la trezire durerea pricinuită de desprinderea rufelor lipite pe rană, bătrânul se aplecase, şi cu foarte multă băgare de seamă, deschisese puţin vesta de mătase ale cărei zdrenţe mai înfăşurau partea de sus a corpului. Pe când dădea rănitului aceste îngrijiri, dintr-un buzunar rupt căzu o hârtie împăturită… Ochii bătrânului se opriră instinctiv pe ea… I se păru că recunoaşte calitatea hârtiei… Deodată tresări, ridică lucrul căzut… Semnele ce se vedeau nu erau leit scrisul lui?… Despături foaia şi-şi văzu iscălitura sub rândurile scrise, citi textul:

„Condiţiile ce mi le impuneţi mă silesc să cer un răgaz de gândire…”

Era scrisoarea pe care o scrisese ca răspuns la pergamentul misterios al fiicei lui, scrisoarea care dispăruse de la rădăcina copacului!…

Bătrânul făcu câţiva paşi înapoi înăbuşindu-şi un strigăt: în mişcarea pe care o făcu, dădu puţin la o parte una din blănile întinse pe jos… Din ea căzu ceva…

Recunoscu micul sac de pânză pe care-l sigilase cu mâna lui, sacul de care atârna pecetea de ceară cu iniţialele lui, sacul care mai conţinea încă preţul de răscumpărare, în mohuri de aur.

Aşadar, iată şi ultima dovadă!… Aşadar, adevărul pe care niciodată nu voise să-l admită, se ridica neîndurător în faţa lui!… Aşadar asasinul era omul acesta, omul acesta de aici care răpise, torturase, ucisese pe fiica lui şi pe care tatăl îl avea acum în mâinile lui!…

Mâinile bătrânului fură cuprinse de un ciudat zvâcnet nervos… Fără voia lui, împinse de o forţă necunoscută, degetele i se crispară, se întinseră spre acest gâtlej fără apărare care se oferea, chemând parcă singur pedeapsa!…

Deodată, corpul inert făcu o uşoară mişcare; faţa că turta de ceară deschise ochii… Bătrânul se dădu îndărăt cu un strigăt înfricoşător…

Simţământul realităţii îi revenise!… Nu! oricât de mare fusese mişelia asasinului, ea nu îndreptăţea ca să fie asasinat la rândul

lui!… Nu poţi gâtui pe un om fără apărare!… Nu poţi executa un condamnat înainte de a-l fi ascultat!…

Rănitul tot nu se mişca… Ochii lui, larg deschişi rămâneau ficşi, nu păreau să vadă…

Un servitor care aducea ierburi culese în junglă se apropie şi frecă cu ele buzele omului care se lupta cu moartea.

Nimic… nicio mişcare… niciun strigăt… Privitorii acestei scene, adânc impresionaţi, aşteptau, îşi ţineau răsuflarea…

Deodată omul clipi din pleoape… Pupilele lui începură să se mişte… Privirea i se îndreptă spre rană…

Fu scuturat de o tresărire. Întredeschise buzele. Printre dinţii strânşi trecu un murmur:

— Sânge!

— Ce zice? întrebară mai multe voci.

— Tăcere! răspunse bătrânul. Ascultaţi!…

Sir Hedley vorbise cu voce tare… Rănitul tresări:

— Ce?… Ascultaţi!… Sânge!… sânge!… Atenţie!… În cuşcă!… Cuşca nu e închisă!… Lacătul e spart!… Vreun mijloc de apărare… Cum?… Fiara urlă!… Ghearele!… dinţii ei!… Au!…

Omul se ridicase în capul oaselor pe culcuşul lui. Înfăţişarea lui era dătătoare de fiori… Faţa-i era scăldată într-o sudoare şiroitoare, dinţii-i clănţăneau, ochii i se întorceau pe dos în orbite, ca în pragul morţii.

Sir Hedley se aplecase deasupra lui, şi privirea lui ageră, pătrunzătoare, sfredelea privirea rănitului până ’n adâncul sufletului.

Sub această influenţă care-l domina, omul începu din nou să aiureze:

— Cuşca e spartă… Au!… au! Ksoro!… De ce sângele acesta care mă arde!… Dar… nu vezi… colo… monstrul… o ţine în strânsoarea lui…

O târăşte cu el!… Au! au! au! fălcile de fier se închid! Colo… e ea… Ah! fata!…

— Fata mea!… Elsie!… urlă bătrânul cu o voce îngheţată de groază… răspunde! ticăloşiile!… Ce-ai făcut cu copila mea?…

Rănitul se ridică drept de tot, dârz, pe culcuşul lui…

— Copila ta!… Copila ta!… Ah! vrei s-o iei înapoi! Dar eu sunt mai tare ca tine!… mai tare!… apără-te… Ajutor!… ajutor!… ajutor!… Ghearele de oţel îmi intră în carne!… O duce! 0 duce cu el!… Dă-mi sacul cu aur!… aur!… aur!… La tortură! la

tortură! la tortură!

Cu o sforţare supraomenească, rănitul se sculase complet în picioare… Scoase un strigăt de durere grozavă, se răsuci în loc şi căzu pe spate, leşinat.

Sir Hedley se năpustise, asupra corpului, zgâlţâindu-l cu furie:

— Vorbeşte înainte, ticăloşiile! strigă el, răspunde!… Copila mea, spune, copila mea trăieşte?

— Nu mai speraţi nimic, domnule, spuse o voce gravă în dosul grupului de privitori… Nu mai speraţi nimic! miss Elsie Weldons a sfârşit cu suferinţele omeneşti.

— Moartă?

Poliţistul, care apăruse însoţit de Aii, nu putu să răspundă decât printr-un semn din cap… întinse braţele tocmai la timp ca să prindă pe sir Hedley care cădea leşinat…

Colo departe, într-o ultimă chemare furioasă tobele bubuiră, scoicile-goarnă gemură…

CAPITOLUL 15.
ÎN SFÂRŞIT ADEVĂRUL IESE LA LUMINĂ

Mulţumită energicelor îngrijiri ale servitorilor săi, gir Hedley fusese readus repede la viată şi acum, strivit de durere, înăbuşit de suspine, punea întrebări poliţistului şi cu toată suferinţa fără de margini care-l mistuia, voia să şi pornească la drum pentru a mai vedea o ultimă dată pe nefericita lui copilă...

Omul îi povestise, cu tărăgăniri, cu o încetineală calculată, şi cu subtile precauţiuni, o parte din adevăr, dar lăsase deoparte amănuntele înfiorătoare ale morţii fetei... Cu toate acestea îl pregătise prin câteva cuvinte vagi să poată suporta spectacolul de groază pe care avea să-l aibă în curând înaintea ochilor...

În clipa când bătrânul se pregătea să pornească Abdul Daud ieşi din rândurile servitorilor şi făcu câţiva paşi spre stăpânul lui:

— Sahib, spuse el, am auzit cuvintele aducătoare de jale pe care ţi le-a spus omul acesta, şi asta adevereşte ceea ce nu îndrăznisem eu să-ţi spun... Acum cred că ar fi bine să ei pe toţi cu tine, căci socot că locul unde te va călăuzi el e exact acelaşi din care auzim în clipa aceasta uruit de tobe şi geamăt de goarne. Şi gândeşte-te că oricâţi servitori înarmaţi vei avea cu tine tot nu vor fi prea mulţi, căci va trebui să luptăm până la moarte pentru a smulge din mâinile acestor sălbateci corpul nefericitei tale copile.

— Ce vorbeşti?... Copila mea?... Pângărită de monştrii aceştia?

— Domnule, spuse şi poliţistul, omul acesta pare să aibă dreptate... Căci muzica barbară pe care o auzim vine exact din acea parte a munţilor, unde am găsit pe tânăra fată... Am pus-o la adăpost de profanări, dar se prea poate ca...

— Ei sunt! murmură bătrânul îngrozit... Sunt ei, sălbatecii tovarăşi ai lui Ksoro...

Sir Hedley nu-şi sfârşi fraza... Se opri, încremenit cu ochii holbaţi de uimire... În faţa lui se săltase deodată din desiş o formă neagră...

— Ksoro? spuse o voce guturală. Eu!

Toţi cei de fată năvăliseră şi înşfăcaseră pe micul sălbatec apărut pe neaşteptate.

Şi bătrânul, năpustindu-se odată cu ei, apucase pe indigen de beregată.

— Ksoro! strigă el. Ticăloşiile!… Răspunde! Ce-ai făcut cu fiica mea… cu copila mea… cu Elsie?

— Elsie? rosti într-o englezească stricată micul locuitor al pădurilor… Elsie? Vine!

— Ce zice? gemu bătrânul cu un strigăt înfiorător… Fata mea?

— Tată, răspunse o voce depărtată. Tată!… iată-mă!

Sir Hedley căzuse în genunchi, parc-ar fi primit o măciucă în cap… încercă să întindă mâinile, să strige.

Colo, în faţa ochilor lui, perdeaua de frunziş se desfăcuse şi vedea venind, palidă, clătinându-se, cu vestmintele zdrenţuite, dar vie, Dumnezeule mare! vie, vie, fiica lui… Elsie!…

La vestea morţii copilei lui, sir Hedley leşinase; dar că n-a murit când a văzut-o răsărind, mare minune…

Câteva ceasuri însă tot rămase în nesimţire, şi multă vreme cei din jurul lui se temură că nu va scăpa cu viaţă. Abia spre seară îşi recăpătă cunoştinţa şi se pomeni întins în patul lui, în bungalow, iar aplecată peste faţa lui, faţa îngrijorată şi surâzătoare a copilei iubite.

Dar în timpul lungului său leşin, în sir Hedley se produsese o reacţiune. Simţea cum îi reveneau repede puterile, cum mintea i se limpezea şi după câteva ore şedea rezemat în perne, râzând, plângând şi bolborosind în acelaşi timp, dar lucid, ţinând în mâinile lui scumpa mânuţă a Elsiei, pe care o întreba:

— Aşadar e chiar adevărat, adevărat de tot? Te-am regăsit?… Vorbeşte-mi, spune-mi că nu e un vis, că eşti într-adevăr aici lângă mine… Vorbeşte-mi să-ţi aud iar şi iar vocea ta iubită!…

— Tăticule, spuse duios fata, odihneşte-te, te rog, eşti încă aşa de slăbit! Da, eu îţi vorbesc, mâna mea o ţii în mâinile tale. Totul e adevărat!… Dar nu te obosi!…

— Ah! ce mă poate odihni mai mult decât să te văd şi să te aud!… Crede-mă, nu mai sunt obosit, şi simt toată tinereţea revenindu-mi când te văd zâmbind… Uită-te la mine… Apropie lampa ca să-ţi lumineze feţişoara ta dragă. Da, aşa vreau!… 0! ce palidă mai eşti!… Puiul meu, aşa dar ai suferit mult?

— Să nu mai vorbim de asta, tată, suferinţele s-au sfârşit, s-

au dus pe pustie, pe totdeauna!

— Ba, să-mi răspunzi, — răspunde-mi!

Banditul cela… nu te-a rănit, nu-i aşa?

— Deloc, tată…

— Vorbeşte, te asigur că mă simt destul de tare ca să aud totul. Povesteşte-mi întâi ce s-a petrecut noaptea… în noaptea cea grozavă…

— Ce vrei să-ţi spun, tată?… Singură nu-mi amintesc nimic. De cum am intrat în camera mea, m-a copleşit un somn adânc; m-am trezit abia acolo, prizonieră în peştera întunecoasă din munţi…

— Aşadar răpirea s-a făcut fără ca să te zbaţi măcar, fără ca să te aperi, fără să chemi în ajutor?

— Nu-ţi pot spune nimic… nu-mi amintesc absolut nimic…

— Şi… acolo… în peşteră… acolo te-a silit să scrii scrisoarea?

— Da, dar eram încă supusă unei influenţe mai puternice decât voinţa mea, şi apoi omul acesta mă ţinea sub nişte ameninţări atât de grozave încât mi-a fost frică… Am scris tot ce-mi dicta, fără să mă gândesc… Dar când am rămas singură o clipă, mi-am venit în minţi… Atunci, la iuţeală, am scris fraza secretă… Ai putut-o descifra, nu-i aşa?

— Da, când am văzut-o ivindu-se, am crezut că am vedenii. Dar acum toate astea nu mai au importanţă… Spune-mi mai bine, cum se face că te-am găsit… Prin ce minune ai fost liberata?…

— Tăticule, tăticule! de tare aproape a mai văzut moartea fetiţa ta!…

— Adevărat, scumpo? O! atunci nu vorbi! N-am şa am putere…

— Ascultă, tată, îl întrerupse tânăra fată. A bătut cineva la uşă.

— Vreun servitor, probabil… Să intre… Ce e? A!

Sir Hedley se ridicase drept de tot în capul oaselor, cu ochii holbaţi de groază. În faţa lui, stătea nemişcat în pragul uşii, palid ca un strigoi, înfăşurat în zdrenţe însângerate, Harold Graham!

— El!… strigă bătrânul gâfâind… El! asasinul!…

— Ce tot spui tu, tată? îl întrerupse fata cu o exclamare plină de uimire. Asasin Mr. Harold Graham, el, salvatorul meu?

— Ce-mi aud urechile, Elsie? bolborosi bătrânul. Pesemne

înnebunesc; minţile mă părăsesc. Harold Graham e salvatorul tău? Dar atunci cine e criminalul?

— Cum, nu ştii, tată?

— Nu mai ştiu nimic!…

— Păi, criminalul e majordomul tău!

— Cobbs?

— Fireşte!

— Aşadar aveau dreptate servitorii mei!… O! dragii mei, fie-vă milă de mine, am impresia că am foc în creier.

— Odihneşte-te, tată!

— Nu, nu, iertaţi-mă… explicaţi-mi! Ce vasăzică toate astea? … Şi cealaltă, cealaltă, — poliţistul a văzut-o doar moartă, sfâşiată! Şi ce am văzut eu însu-mi, o, ce vedenie groaznică!… În ce coşmar de groază mă zbat?… Hai, apropiaţi-vă!… Ajutaţi-mă… Harold, copilul meu, vino de te aşază aici… Dă-mi mana ta… Ce-mi spune ea? Zice că tu ai salvat-o… Povesteşte-mi totul… Vreau să ştiu…

— Cerul a voit, sir, spuse gentlemanul cu o voce gravă, cerul a voit ca acest bandit, mişelul d-tale de majordom să se întâlnească cu mine pe când fugea prin pădure, ducând, legată cobză de-a curmezişul şeii, pe miss Elsie, care se zbătea strigând după ajutor… Auzind aceste strigăte, mă repezii în calea calului.

Las deoparte peripeţiile luptei care a urmat. Am reuşit să dau pe călăreţ jos de pe cal, să-i smulg pe tânăra fată… Dar venisem fără arme, şi se încinse o luptă corp la corp în care era să fiu învins, când îmi veni pe neaşteptate un ajutor: Ksoro, micul sălbatec, protejatul fiicei d-tale…

— A! întrerupse sir Hedley, aşadar nu era complice?

— El, tată? exclamă fata. Ah! de-ai ştii cât devotament a dovedit!…

— Dar atunci, reluă sir Hedley, nerăbdător să ştie… Despre ce vorbeai, Harold? A, da, te luptai cu Cobbs, — şi pe urmă?

— Când a sosit Ksoro, majordomul mi-a dat drumul şi a luat-o la fugă, lăsând pe miss Elsie în mâinile mele… Nu ne-am gândit să-l urmărim… Victima era salvată… Asta era principalul atunci!

— Fii binecuvântat copilul meu, spuse sir Hedley cu o voce în care tremurau lacrimi… Când mă gândesc că fără tine…

— Aşa a fost scris, răspunse tânărul cu un zâmbet… Tot ce s-a întâmplat trebuia probabil să se-ntâmple… Binecuvântarea o

merită întâmplarea care m-a trimis în pădure şi m-a făcut campez în locul acela şi să-mi instalez acolo cuşca de fier…

Bătrânul nu-şi putu stăpâni o tresărire:

— Adevărat, murmură el… Cuşca de fier!… Ia spune, Harold… cuşca ceea ce monstru ţineai închis În ea?…

La această întrebare, cei doi tineri izbucniră într-un hohot de râs…

— Poftim! spuse vesel tânărul, frumos mă mai tratezi!… Află, sir, că monstrul închis în cuşcă eram eu însumi…

— Tu, copilul meu? Cum adică?

— Ştii, sir, continuă tânărul gentleman tot râzând, că, am pasiunea studiilor ştiinţifice şi că această pasiune m-a împins să realizez o dorinţă ciudată pe care o nutream încă de mult: să studiez la faţa locului oaspeţii sălbateci ai junglei…

— Ei, şi?

— În acest scop mi-am comandat cuşca pe care ai văzut-o, şi cel pe care-l închideam înăuntru eram eu însu-mi; înainte de a mă închide aveam însă grijă să pun în jurul adăpostului meu hălci de carne proaspătă menite să atragă fiarele sălbatece şi să le aducă la mine…

Îmi vei spune poate că ideea nu e nouă… Înaintea mea a născocit-o un American, ca să studieze în Africa graiul maimuţelor… Dar pe când rezultatele pe care le-a obţinut el n-au prea fost concludente, experienţa mea a fost cât se poate de reuşită. Am făcut observaţii de cel mai mare interes… Vom vorbi altădată despre ele… În orice caz, această binecuvântată cuşcă, după ce mi-a permis să liberez pe miss. Elsie, mi-a salvat mie însu-mi viaţa.

— Cum asta?… Adevărat, uitasem că te-am găsit leşinat. Rănile tale…

— Din fericire nu sunt grave! Sunt mai mult fioroase la vedere decât realmente primejdioase. În câteva zile nu li se va mai cunoaşte nici locul… Dar repet, asta voi datora-o numai cuştii mele!…

— Povesteşte-mi…

— Iată. După ce am smuls pe miss Weldons răpitorului ei, prima grijă a lui Ksoro şi a mea a fost s-o facem să-şi revină în simţiri, căci emoţia o făcuse să leşine… O duserăm aşadar la campamentul unde m-aţi găsit, şi acolo ne pregăteam să-i dăm ajutoarele necesare, când băgai de seamă că uitasem la locul

luptei o mică trusă conţinând medicamentele care-mi erau neapărat necesare.

Dădui fuga să le caut, când, ajungând lângă cuşcă, un răget grozav mă pironi locului… În aceeaşi clipă o namilă roşcată se aruncă asupra mea, cuprinzându-mă în gheare, zdrobindu-mă între dinţi. Mă smucii din ghearele fiarei, şi dintr-o săritură fui în cuşcă, în care mă închisei… Fusesem atacat de un tigru neobişnuit de mare… Animalul dădea târcoale răgind într-una refugiului meu şi nu ştiu cât timp ar fi rămas acolo — arme n-aveam — când deodată fiara încetă să se mai ocupe de mine, adulmecă şi se ghemui pentru salt… Auzii nu departe de acolo galopul unui cal, şi puţin după aceea văzui calul, trecând: era al intendentului d-tale… Tigrul se aruncă în urmărirea lui şi dispăru… Dar pierderea de sânge mă slăbise mult… Nu mai ştiui nimic… Dar Ksoro, văzând că nu mă mai întorceam, veni în căutarea mea şi mă liberă, spărgând cu securea lacătul cuştii…

Fericitul tată nu mai obosea tot întrebând, voia să ştie totul, de-a fir a păr.

— Aşadar Ksoro era cu tine? reluă el. Atunci ce înseamnă tot ce mi-au povestit servitorii, explicaţiile pe care mi le-au dat ei despre o muzică barbară pe care o auzeam, şi în sfârşit, acel înfiorător cadavru de fată pe care l-a găsit poliţistul?

— Ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Harold Graham. Am vorbit mai adineaori cu poliţistul; de altfel auzind şi eu aceste armonii ciudate, întrebasem pe Ksoro ce să însemne… Din nenorocire am aflat prea târziu adevărul şi n-am putut sări în ajutorul nefericitei victime!…

— Dar cine era?

— O fată din rasa *mamogi,* sir. Ştiţi că această rasă e una din cele mai frumoase din marea familie hindusă şi că se deosebeşte de celelalte, prin faţa albă şi prin părul de nuanţă deschisă… Asta e cauza că poliţistul s-a înşelat în ce priveşte identitatea victimei… Gândeşte-te că nu văzuse niciodată pe miss Elsie, şi că, în faţa acestor rămăşiţe sfâşiate, era firesc să creadă că ea era.

— Dar de ce chinul acesta îngrozitor la care a fost supusă nefericita?

— Nu recunoşti crudele ceremonii ale ritului *pooga* pe care le mai celebrează încă sălbatecii munteni *Knunzi?*

— Cum? era un sacrificiu al lui Meriah? Mai există astăzi

aceste fioroase obiceiuri?

— Din păcate, da, sir!… vechile superstiţii din moşi-strămoşi mai au încă rădăcini adânci în sufletul acestor sălbateci. Fireşte, azi victimele sunt foarte rare… dar fii sigur că atunci când *Knunzii* îşi cred zeii mânioşi, nu se mulţumesc să jertfească numai bivolul pe care-l înjunghiau pe vremuri odată cu victima — o fată tânără — şi că azi se întâmplă ca sângele acesteia să se amestece cu al animalului sfânt

— Ce grozăvie! murmură înspăimântată Elsie.

— Într-adevăr, spuse tatăl, e înfiorător. Azi dimineaţă îşi continuau aşadar sângeroasa lor sărbătoare.

— Fără doar şi poate. S-au întors să ia cadavrul ca să-l facă bucăţi, care, împrăştiate pe întreg teritoriul lor, vor face pământul să rodească şi vor îmblânzi pe zei!

— În ce atmosferă de groază am trăit noi în timpul acelor ore ucigătoare! murmură bătrânul… Dar acum, puţin câte puţin se face lumină!… Rămâne însă o enigmă şi mai cufundată în beznă ca oricând… şi cu toate acestea, a fost ceva real! Ce rol a jucat… în toate acestea… monstrul?

— Monstrul?

— Da, fiara înspăimântătoare care a dat târcoale grădinii noastre, care a lăsat nişte urme aşa de ciudate şi de care Elsie vorbeşte cu atâta groază în scrisoarea ei…

— Tată! tată! se grăbi să-l întrerupă fata, tot ce e scris în scrisoare nu înseamnează nimic. Cobbs mi-a dictat astă… M-am supus fără să ştiu…

— Bine copila mea, dar eu ştiu ce ştiu… Am văzut aici, sub ferestrele noastre, şi acolo în pădure, urmele foarte desluşite ale unui animal uriaş…

— Urme pe care probabil că le-ai găsit şi în faţa cuştii mele? spuse surâzând Graham…

— Într-adevăr, reluă bătrânul, şi mărturisesc chiar… scuză-mă, copilul meu… că în clipa aceea, o groaznică bănuială…

— Lasă, lasă! nu ţi-o iau în nume de rău, exclamă tânărul. Aş vrea numai să ştiu cum se face că d-ta, un vechi vânător din junglă, te-ai lăsat păcălit de acest truc grosolan întrebuinţat de sute de ani de cei ce stau la pândă cu vreun gând rău prin junglă, când vor să nu poată fi urmăriţi?

— Ah! parcă mai aveam eu capul să mă gândesc la ceva în timpul acelor ore crude… dar ia spune-mi la ce faci aluzie?…

— Ai să vezi… Permite-mi, te rog, să chem pe unul din servitorii d-tale…

— Poftim.

Tânărul se sculă, chemă pe Nihal Singh, li dădu un ordin. Servitorul se întoarse îndată, cu un sac de piele.

— Am uitat să-ţi spun, continuă Harold Graham, că în timpul luptei mele cu majordomul, de pe şeaua lui a căzut traista aceasta... Conţinea un săculeţ cu aur şi o scrisoare semnată de mâna d-tale…

— Da, spuse bătrânul cutremurându-se, am şi găsit lucrurile acestea în coliba d-tale…

— Într-adevăr, le luasem cu mine… Dar traista mai conţinea ceva: asta.

— Ce e?

— Nu vezi?… Pur şi simplu două picioare de rinocer, golite de oasele lor, învârtoşate, diformate, transformate într-un fel de labă extraordinară, şi pe care ţi-o poţi încălţa în picioare când nu vrei să-ţi laşi propria-ţi urmă… Toţi vrăjitorii din Khondvana întrebuinţează şiretlicul acesta ca să terorizeze populaţiile superstiţioase!…

— Despre asta voiai tu să vorbeşti Nihal Singh, când învinuiai pe majordom?

— Despre asta şi despre altele, sahib, răspunse servitorul. Din capul locului Ali şi cu mine am nutrit bănuieli împotriva intendentului tău…

Am căutat şi noi, am făcut şi noi ancheta noastră. Află aşadar că în noaptea cea grozavă, ţie şi fiicei tale vi s-a dat o băutură adormitoare. Apoi s-a săvârşit fapta mârşavă uneltită mai de mult… Tot ce ţi-a spus intendentul despre monstru era minciună… Nu s-a întâlnit cu el în pădure… Aii, care l-a urmărit multă vreme, ştia lucrul acesta. În timp ce tu credeai că el se luptă şi se jertfeşte pentru tine, el târa pe fiica ta spre peşteră, după ce o răpise în timp ce el era de pază şi o ţinuse ascunsă leşinată aici prin apropiere. Mai apoi i-am găsit urmele… El a tras asupra poliţistului; el a aruncat în tufiş pergamentul pe care silise pe fiica ta să-l scrie; el a lăsat, furios că planul lui mârşav nu izbutea, stofa însângerată la rădăcina copacului!… Şi am mai găsit o dovadă. Vixen, căţeaua bătrână care-ţi spusese el că a fost sfâşiată de monstru…

— Ei?

— Am dezgropat-o!… N-are nicio rană… A fost otrăvită…

— Ce mişelie!… Dar ce să-l fi împins pe el să combine această crimă infernală?…

— Îţi râvnea averea, sahib, şi nutrea faţă de copila ta o dragoste ticăloasă…

— De ce n-aţi vorbit dinainte?

— Nu ştiam tot adevărul… Şi apoi, ne era frică de omul acesta… Izbutise să ne închidă gura cu tot felul de ameninţări. Nu ştii că în timpul din urmă, ca să se răzbune pe Abdul Daud, care-l ameninţase că-l va denunţa, a bătut cu vergile pe copilaşul lui Daud? Pentru asta şi încă pentru multe altele l-a ucis pădurarul!…

— Pedeapsă dreaptă pentru un asemenea criminal!… Acuma văd, văd tot adevărul!… Totul e limpede!

Tânărul, sprijinit de Nihal Singh se duse să pună bine ciudatul lui trofeu. Sir Hedley rămase singur cu tânăra fată.

Rămăsese tăcut şi-şi privea copila pe furiş, ca şi cum ar fi şovăit sa vorbească.

În sfârşit oftă:

— Ah! Elsie! cum de m-am lăsat eu uns la ochi de nişte trucuri atât de grosolane?… Ţi-am spus eu în ajunul acestor aventuri grozave: nu mai sunt decât un bătrân măcinat de vârsta lui, nu mai sunt bun de nimic!… Cine are să mă-nlocuiască acum?…

Tânăra fată nu răspunse… Bătrânului i se păru c-o vedea zâmbind, în timp ce pe frunte îi apărea o uşoară roşeaţă…

Lui sir Hedley îi ardea pe buze o întrebare… Dar nu îndrăznea să şi-o exprime… O luă pe ocolite:

— Văd că presimţirea ta nu te înşela… Micul sălbatec ţi-e devotat cu trup şi suflet…

— Ksoro nu mi-e devotat numai mie, bolborosi fata… Lui Mr. Graham la fel…

— De fapt, de ce-l ţinea pe lângă el?

— Nu ştiu… Cred că-l ajuta la vânatul fiarelor…

— De ce roşeşti, micuţă Elsie?

— Şi apoi… Mr. Graham îi cerea să-i aducă veşti de la bungalow… Şi Ksoro… ca să se pună bine pe lângă el… îi vorbea de tine… de mine…

— A! zău? Ştii asta?… şi nu eşti furioasă că acest Mr. Graham, care ţi-e aşa de nesuferit, se preocupa atât de îndeaproape de tine?…

— Ah! tată! exclamă tânăra fată într-o izbucnire de emoţie, dac-ai şti ce viteaz, ce generos, ce plin de nobleţă şi de bunătate a fost…

— Cine? Ksoro?

— Ştii prea bine de cine vorbesc, tată!… Dacă l-ai fi văzut luptând pentru mine, punându-şi viaţa în primejdie…

— Atunci vasăzică? presimţirea ta?

— Nu mai există! Mă înşelasem prosteşte. Mr. Graham era vrednic de toată dragostea pe care erai gata să i-o dăruieşti…

— Dar tu, ce crezi despre el, acum?

Ea nu răspunse. Harold Graham se întorcea.

— Hai! murmură surâzând sir Hedley… Harold Graham, fiul meu, e timpul să-mi iei locul…

— Ce vrei să spui, Sir?

O privire a fetei îi explică mai bine decât toate vorbele din lume ceea ce nu îndrăznea el să înţeleagă… Dar această nouă emoţie, după toate încercările prin care trecuse, fu prea mult pentru el, trebui ca tânăra lui logodnică, să-l prindă surâzătoare în braţele ei ca să-l împiedice să cadă.

— Când mă gândesc, miss Elsie, murmură el, că, dacă nu m-ai fi descurajat acum o lună, prin crudul d-tale răspuns, niciodată nu m-aş fi gândit să mă duc să-mi ascund durerea în junglă, la poalele munţilor…

— Şi atunci?

— Şi atunci, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat!… Nu te-aş fi putut salva, nu te-aş fi putut reda tatălui d-tale… Şi atunci ce s-ar fi ales de d-ta?…

— Nu te mai gândi la asta, spuse fata… Totul s-a sfârşit, de vreme ce m-ai smuls din mâinile banditului!…

— Poţi spune din ghearele monstrului, spuse sir Hedley, care se vede că ţinea morţiş să fie la mijloc un monstru…

---- SFÂRŞIT ----